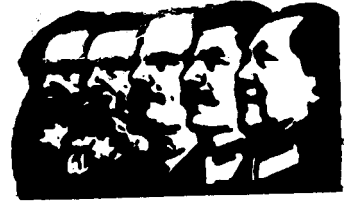

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΜΑΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 257 ΔΡΧ. 150

ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΚΑΙ ΣΥΝ ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΚΚΑΛΗ

Οι ρωσόδουλοι σταθερά με τον πράκτορα της Στάζι

Η Ολομέλεια Εφετών άσκησε ποινική δίωξη εναντίον παντός υπευθύνου για την υπόθεση της απευθείας ανάθεσης της προμήθειας 1.100.000 ψηφιακών παροχών από τον ΟΤΕ στην INTRAKOM του Κόκκαλη και στη Siemens. Το γεγονός ότι την υπόθεση ανέλαβε η Ολομέλεια Εφετών δείχνει τη βαρύτητά της και το μέγεθος του σκανδάλου, δεδομένου ότι η Ολομέλεια Εφετών είχε αναλάβει και το σκάνδαλο Κοσκωτά. Πρόκειται για ένα γερό χτύπημα στη κυριαρχία του ρωσόδουλου μπλοκ στη χώρα, που χρησιμοποίησε τον πράκτορα της “Στάζι” Κόκκαλη για να προχωρήσει στην εξάρτηση της χώρας από τη Ρωσία.

Το χτύπημα του Κόκκαλη έγινε δυνατό βασικά από την ανοιχτή πάλη που δίνει η ενωμένη πλέον Γερμανία ενάντια στο διεφθαρμένο ρωσόδουλο πρακτόρικο μηχανισμό της “Στάζι” και που έφερε στην επιφάνεια τους αμαρτωλούς τροφοδότες λογαριασμούς του Κόκκαλη, από τους οποίους προωθούνταν χρήματα σε ανώτερα στελέχη του ΟΤΕ. Στην Ελλάδα η εκστρατεία ενάντια στον Κόκκαλη ξεκίνησε από τη φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη, από τον Ανδριανόπουλο και υποστηρίχθηκε από το Μητσστάκι.

Η ΒΡΩΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Η υπόθεση της απευθείας ανάθεσης των ψηφιακών αναδεικνύει σε όλο της το μεγαλείο τη σαπίλα και τη διαφθορά του ρωσόδουλου μπλοκ και φανερώνει ανάγλυφα τον τρόπο που αυτό δουλεύει το οικονομικό σαμποτάζ στην Ελλάδα. Η εξάρτηση του ΟΤΕ από το δίδυμο INTRAKOM-SIEMENS ξεκίνησε από την κυβέρνηση Παπανδρέου, και συγκεκριμένα τη

Βάσω Παπανδρέου. Η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ κατάφερε -με τη γνωστή παρελκυστική πολιτική που εφαρμόζεται σε κάθε αναπτυξιακό έργο- να καθυστερήσει για πέντε χρόνια (1981-1986) την έναρξη του εκσυγχρονισμού του ΟΤΕ με τα ψηφιακά, ώστε να κερδίσει χρόνο η INTRAKOM και να μπορέσει να προετοιμαστεί για να αναλάβει το έργο.

Στόχος αυτής της παρελκυστικής πολιτικής ήταν βασικά η παράκαμψη της ελληνικής επιχείρησης ΕΛΒΗΛ (“Ελληνική Βιομηχανία Ηλεκτρονικών”), την οποία δημιούργησε η κυβέρνηση του Καραμανλή το 1977 με στόχο “την οργάνωση και λειτουργία βιομηχανικής μονάδας παραγωγής η-

λεκτρονικού τηλεπικοινωνιακού υλικού”, να χτυπήσει δηλαδή την ανάπτυξη της ντόπιας εθνικής βιομηχανίας. Το 1981 η ΕΛΒΗΛ προκήρυξε διεθνή διαγωνισμό για παροχή τεχνολογίας από ξένο οίκο, ώστε να δημιουργηθεί το κρατικό εργοστάσιο. Η κυβέρνηση Ράλλη δεν κατακύρωσε το διαγωνισμό, έργο που ανέλαβε η διάδοχη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η οποία με διάφορες προφάσεις καθυστέρησε την κατακύρωση για πέντε χρόνια. Το 1986 η Βάσω Παπανδρέου, επικεφαλής του ΕΟΜΜΕΧ, σε συνεργασία με τον Π. Λάμπρου, σημερινό διοικητή του ΟΤΕ, ίδρυσε κοινοπραξία της INTRAKOM, του κρατικού ΕΟΜΜΕΧ και της κρατικοποιημένης προβληματικής Α-

ΖΙΚΟ. Στην εισήγησή της στο Κυβερνητικό Συμβούλιο του Σεπτεμβρίου του 1986, που θα αποφάσιζε για την ανάθεση των ψηφιακών, η Βάσω Παπανδρέου προτείνει τις τεχνολογίες ERICSON-SIEMENS με το σκεπτικό ότι αυτή η επιλογή θα επιτρέψει και την είσοδο της INTRAKOM του Κόκκαλη στο έργο που έχει το μεγαλύτερο εργοστάσιο και την πιο άρτια υποδομή και με την οποία συνεργάζεται η ERICSON. Η επιλογή δύο τεχνολογιών, τη στιγμή που όλες οι ευρωπαϊκές χώρες διαθέτουν από δύο ως πέντε συστήματα, εξασφαλίζει την εξάρτηση. Αντίθετοι στην εισήγηση είναι όλο το αυτodynamικό μπλοκ: Τσοχατζόπουλος, Τσοβόλας, Κουτσόγιωργας, καθώς

και ο Γεννηματάς. Υποστηρικτής της εισήγησης είναι ο Σημίτης. Με την προμοδότηση του Α. Παπανδρέου η εισήγηση γίνεται δεκτή. Η ΕΛΒΗΛ παραμερίζεται και στο τέλος καταργείται ως θυγατρική του ΟΤΕ. Στις 22 Δεκεμβρίου 1987 ο ΟΤΕ αποφασίζει τη συνεργασία με τη SIEMENS και την ERICSON, την οποία αντιπροσωπεύει η INTRAKOM (Τύπος της Κυριακής, 19/5).

Από τότε αρχίζει η αμαρτωλή σχέση της εξάρτησης του ΟΤΕ από τον Κόκκαλη. Στη συνέχεια η κρατική προνομακική μεταχείριση του Κόκκαλη οδηγεί σε διαρκείς σκανδαλώδεις συμβάσεις και

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΞΟΝΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ Η ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ ΣΤΗ ΝΔ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΣΟΚ

Οι δύο μεγάλες εσωκομματικές πάλες που διεξάγονται ταυτόχρονα μέσα στο ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ έχουν πια περάσει στο επίκεντρο της πολιτικής ζωής της χώρας.

Αυτό σημαίνει ότι τόσο στο ΠΑΣΟΚ όσο και στη ΝΔ είναι η εσωκομματική πάλη που προσδιορίζει τη γενική πολιτική δραστηριότητα συνολικά των δύο κομμάτων, αλλά και ειδικά των φραξιών τους. Αυτή η διαμάχη έχει μια ιδιαίτερη επίπτωση στη διακυβέρνηση της χώρας, αφού το ένα από τα δύο κόμματα είναι στην κυβέρνηση. Η εσωτερική του κρίση του

επιβάλλει να μην κυβερνάει ή, για την ακρίβεια, να κυβερνάει μόνο εκεί που επιβάλλονται συντριπτικοί οι γενικοί πολιτικοί συσχετισμοί. Από αυτή την άποψη στο ΠΑΣΟΚ υπάρχει μόνο ένα κυβερνητικό υπουργείο, το υπουργείο Εξωτερικών, που πραγματοποιεί τη διπλή “πανεθνική” απαίτηση: τη γενική σύγκρουση με την Τουρκία και τη σύγκρουση με την Ευρώπη στα “εθνικά”.

Σε όλα τα άλλα μέτωπα ουσιαστικά η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ επιβλέπει τη λειτουργία του διοικητικού μηχανισμού του κράτους.

Κι αυτό γιατί κανείς υπουργός, δηλαδή καμιά φράξια, δε νομοθετεί, επειδή ξέρει ότι κινδυνεύει να μείνει μόνη της και να συντριβεί από τους αντιπάλους της. Έτσι διοικητικές αλλαγές μπορούν μόνο να γίνονται με εσωτερική κομματική σκοπιμότητα, όπως μερικές αλλαγές στις διοικήσεις των τραπεζών ή στα υπουργεία.

Στο σημείο αυτό μάλιστα καιροφυλακτεί ο σοσιαλφασισμός, που εξαπολύει τους τραμπούκους του στις ΔΕΚΟ, στους δρόμους και στα υπουργεία και, με τη μόνιμη σχεδόν υποστήριξη της εβερτικής ΝΔ,

υποχρεώνει τους τολμητές υπουργούς αυτής της αδύναμης κυβέρνησης σε υποχώρηση. Όμως ούτε ο σοσιαλφασισμός μπορεί να ηγεμονεύσει πολιτικά, γιατί οι μάζες έχουν μισήσει τις μεθόδους του και οι τραμπούκικες συμμορίες του έχουν απογυμνωθεί από κάθε λαϊκή υποστήριξη και συμμετοχή. Έτσι και οι τρεις βασικές συνιστώσες του -το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ, και η ΠΟΛΑ- περιμένουν την εξέλιξη της μεγάλης διπλής εσωκομματικής πάλης και επιδρούν σ' αυ-

συνέχεια στη σελ. 7

Στο επόμενο φύλλο για τα 30 χρόνια της Πολιτιστικής Επανάστασης

ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΚΑΙ ΣΥΝ ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΚΚΑΛΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

στην αφαίμαξη του ΟΤΕ. Δικαστικές έρευνες διενεργήθηκαν γι' αυτές τις συμβάσεις το 1989, το 1990 και το 1992. Όλες κατέληξαν σε απαλλαγή όλων των εμπλεκόμενων, γιατί ο Κόκκαλης απολάμβανε την πλήρη προστασία του κράτους, όχι μόνο του ΠΑΣΟΚικού κράτους, αλλά του οικουμενικού κράτους. Είναι χαρακτηριστικό ότι μίσα από τις σκανδαλώδεις συμβάσεις για την οποία κινήθηκε δικαστική έρευνα επιβλήθηκε με πολιτική απόφαση της Οικουμενικής, και συγκεκριμένα των τριών αρχηγών (Μητσοτάκη, Παπανδρέου, Φλωράκη), που παρέκαμψε αντίθετη απόφαση του υπουργικού συμβουλίου. Η μεταγενέστερη κυβέρνηση Μητσοτάκη αρνήθηκε αποφασιστικά να υπογράψει την επίμαχη σύμβαση προμήθειας 1.100.000 ψηφιακών παροχών του ΟΤΕ. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έπεσε από το Σαμαρά, που στηρίχθηκε μεταξύ άλλων στο "ξεπούλημα των εθνικών συμφερόντων" που υποτίθεται ότι επιδίωκε η κυβέρνηση Μητσοτάκη με την πολιτική ιδιωτικοποίησης του ΟΤΕ. Η σύμβαση αυτή υπογράφηκε τελικά το 1994 επί κυβερνήσεως ΠΑΣΟΚ (Ελευθεροτυπία, 20/5). Από τότε ο Μητσοτάκης έχει αρκετές φορές καταγγείλει ότι η κυβέρνηση του έπεσε επειδή αρνήθηκε να υποκύψει στον Κόκκαλη. Μέσα στη γενική πολιτική του καθυστέρηση, έφτασε λίγο κοντά στην αληθινή αιτία, που δεν ήταν βέβαια ο Κόκκαλης, αλλά η γενικότερη πολιτική του ρωσόδουλου σοσιαλφασιστικού μπλοκ και η αντίθεσή της με τη φιλοευρωπαϊκή-φιλοδυτική -ως ένα βαθμό- πολιτική Μητσοτάκη.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗ

Η δικαστική έρευνα της σύμβασης του 1994 ξεκίνησε από επιστολή-αναφορά του Ανδριανόπουλου, που περιείχε και έγγραφο καταγγελία του προέδρου της εσωτερικής αγοράς της Ευρωπαϊκής Κοινότητας προς το μόνιμο αντιπρόσωπο της Ελλάδας στην Ε.Ε. Μογγ. Σύμφωνα με την καταγγελία αυτή, με ημερομηνία 20/4/1994, «η δόλια πρακτική των υπηρεσιών του ΟΤΕ κατά την κατάρτιση του συγκριτικού πίνακα των οικονομικών όρων των προσφορών είχε σαν αποτέλεσμα την αλλοίωση των όρων αυτών και τη θεώρηση των προσφορών των δύο εταιρειών ως δήθεν συμφερότερων» (Ελευθεροτυπία, 27/6). Μία από τις επικρατέστερες εταιρείες που έκαναν προσφορά ήταν και η ΑΛΚΑΤΕΛ του Βαρδινγιάννη. Εκτός των άλλων, η ΙΝΤΡΑΚΟΜ είχε τον καιρό της σύναψης της σύμβασης χρέη 11 δις, τα οποία οδηγήθηκαν σε διακανονισμό με τη διαδικασία της διαιτησίας.

Την υπόθεση αναλαμβάνει ο αντιεισαγγελέας Εφετών Ζορμπάς, ο οποίος ζήτησε την άσκηση ποινικής δίωξης κατά παντός υπευθύνου και την εισαγωγή της υπόθεσης στην Ολομέλεια Εφετών. Ο

γνωστός άθλιος υπηρέτης των σοσιαλφασιστικών συμφερόντων, τότε προϊστάμενος Εφετών, Τζανακάκης τρεις μέρες πριν από τη συνταξιοδότησή του αφαιρεί την υπόθεση από το Ζορμπά και την αναθέτει στον Καράμπελα. Ο Καράμπελας ζητά πόρισμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που διαπιστώνει την ακυρότητα της σύμβασης λόγω τυπικών παρατυπιών. Εν τω μεταξύ έρχονται στην επιφάνεια και τα αποτελέσματα των ανακρίσεων που κάνει η Γερμανία στα πλαίσια έρευνας που έχει ξεκινήσει με βασικούς σκοπούς, πρώτο, την αποκάλυψη στοιχείων για το κατά πόσο εταιρείες και στελέχη ξένων κρατών (μεταξύ των οποίων και η ΙΝΤΡΑΚΟΜ, καθώς και στελέχη των οργανισμών εξωτερικού εμπορίου της πρώην Αν. Γερμανίας) προέβησαν σε δραστηριότητες ή ενέργειες που έβλαψαν τα συμφέροντα του κράτους και, δεύτερο, αν υπήρξε και σε ποια έκταση μεταφορά τεχνογνωσίας και τεχνολογίας από δυτικές χώρες στην Ανατολική Γερμανία μέσω εταιρειών όπως η ΙΝΤΡΑΚΟΜ, που φιγουράρει ανάμεσα στους βασικούς υπόπτους. Στο πλαίσιο αυτής της έρευνας εντοπίστηκαν οι λογαριασμοί που διατηρούσε ο Κόκκαλης στην Τράπεζα Χάντελς Μπανκ Μπερλίν, τράπεζα πελάτης της οποίας λέγεται ότι υπήρξε κατά καιρούς η "Στάζι" (Τύπος της Κυριακής, 19/5).

Ο Καράμπελας εισηγείται την άσκηση ποινικής δίωξης για τα αδικήματα της ψευδούς βεβαίωσης, της απάτης κατ' εξακολούθηση, της δωροδοκίας και δωροληψίας, της παράβασης καθήκοντος κατ' εξακολούθηση, της απιστίας σε βάρος του ΟΤΕ κατ' εξακολούθηση και της ψευδορκίας μάρτυρα. Ο νέος προϊστάμενος Εφετών με τις ευλογίες του Σιούλα προωθεί την υπόθεση στην Ολομέλεια Εφετών, η οποία ορίζει δύο εφέτες ανακριτές.

ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΠΛΟΚ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΕΤΑΙ ΤΟΝ ΚΟΚΚΑΛΗ

Ο Κόκκαλης γνώρισε καταρχήν την κάλυψη της κυβέρνησης μέσω του λαλιωτικού Ρέππα, κάλυψη που αποδεικνύει για άλλη μια φορά τις στενές σχέσεις συνεργασίας του Σημίτη με το ρωσόδουλο μπλοκ. Ο Ρέππας δήλωσε από την πρώτη κιόλας στιγμή μετά την έκδοση του πορίσματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου ότι «προσωπικώς μπορώ να πω ότι δε γίνεται αναφορά σε παρανομίες ή παρατυπίες τέτοιες, οι οποίες αλλοίωσαν το χαρακτήρα του διαγωνισμού» (Ελευθεροτυπία, 4/5), ενώ το πόρισμα σαφώς έκανε το αντίθετο, αφού μεταξύ άλλων διαπίστωνε ότι η κατακύρωση έγινε σε δύο φάσεις, γεγονός που απαγορευόταν από τους όρους του διαγωνισμού και έδωσε τη δυνατότητα στις εταιρείες να αλλάξουν την προσφορά τους.

Ο ΣΥΝ επίσης αμέσως ανακάλυψε τη θεωρία του κοινοβουλευ-

τικού και κοινωνικού, δηλαδή του διακομματικού ελέγχου στις κρατικές προμήθειες χωρίς να απευθύνει καμία βολή εναντίον του Κόκκαλη.

Το ψευτοΚΚΕ από νωρίς, με άρθρο στο Ριζοσπάστη (6/4) του Νίκου Μπατιστάτου, μέλους της ΚΕ, είχε χαρακτηρίσει τον Κόκκαλη «νέα μικρή ιδιωτική επιχείρηση» στην οποία δεν επιτρέπεται η «αυτοδύναμη ανάπτυξη» λόγω της κυριαρχίας των διεθνώς μεγάλων μονοπωλιακών συγκροτημάτων και θεωρεί ότι οι επιχειρήσεις του Κόκκαλη εντάσσονται σε μια «προσπάθεια που γίνεται στη χώρα μας για ανάπτυξη της παραγωγής και ειδικότερα των νέων τεχνολογικών εφαρμογών, έστω κι αν δεν είναι ολοκληρωμένη στο βαθμό που μπορεί κάτω από μια άλλη πολιτική».

Να, λοιπόν, που υπάρχουν "καλοί" ιδιώτες και "κακοί" ιδιώτες! Το ψευτοΚΚΕ προσφέρει στη συνέχεια σκανδαλώδη κάλυψη στον Κόκκαλη, αφού έβγαλε ανακοίνωση μόνο δύο εβδομάδες περίπου μετά το ξέσπασμα του σκανδάλου, στην οποία αναφέρει ότι είναι αντίθετο με τις συμφωνίες που «ενισχύουν την ασυδοσία των πολυεθνικών» και ότι «αντιπαλεύει συνολικά το καπιταλιστικό σύστημα» (Ελευθερος Τύπος, 20/5). Μία νεφελώδης ανακοίνωση, που στρέφεται μάλλον εναντίον των πολυεθνικών συμφερόντων της γερμανικής SIEMENS παρά εναντίον του Κόκκαλη. Κι όμως, το κράτος της "βρωμερής καπιταλιστικής Γερμανίας" δε δίστασε να θυσιάσει τα συμφέροντα της SIEMENS, στην προκειμένη περίπτωση, για να ξεκαθαρίσει μια και καλή με τη "Στάζι". Εδώ το πρακτορείο της Ρωσίας καλύπτει ωμά μεγαλοπατεώνες τύπου Κόκκαλη.

Στη ΝΔ το ζήτημα των ψηφιακών φέρνει τη ρήξη στις σχέσεις Έμπερτ-Μητσοτάκη. Ο Έμπερτ προσπάθησε να αποφυγεί μία σαφή τοποθέτηση στο θέμα μιλώντας γενικά για εμπιστοσύνη στη Δικαιοσύνη, για να δεχτεί τα πυρά του Γκόννη, πρώην προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου και βουλευτή Επικρατείας. Ο Γκόννης αναφέρθηκε στην παράξενη σιωπή της ΝΔ και στις παρεμβάσεις Ρέππα στη Δικαιοσύνη (Ελευθερος Τύπος, 6/5). Στη συνέχεια ο Έμπερτ και υπό την πίεση των 23 υπογραφών που συγκεντρώθηκαν από τη μητσοτακική ομάδα για σύγκληση της ΚΟ, που είχαν σαφώς σαν αιχμή και τη χαλαρότητα στο θέμα των ψηφιακών, έκανε μια νεφελώδη διακήρυξη στη Βουλή ενάντια στα διαπλεκόμενα συμφέροντα μιλώντας για Κόκκαλη, Βαρδινγιάννη, Μπόμπολα και όσους άλλους μπόρεσε να θυμηθεί, στην οποία είχε την ατυχία να συναντήσει την ισχυρή αντίδραση της ΕΣΗΕΑ. Με ανακοίνωσή της η ΕΣΗΕΑ για πρώτη φορά αντέδρασε στην αντιΜΜΕ εκστρατεία, λέγοντας ότι, αν όντως υπάρχουν διαπλεκόμενα, αυτό είναι πρόβλημα πρώτα εντιμότητας του πολιτικού κόσμου και έπειτα των διαπλεκόμενων και προωθώντας την ευρωπαϊκή γραμ-

μή της ελεύθερης αγοράς, σύμφωνα με την οποία είναι συνηθισμένο φαινόμενο ένας εκδότης ή ιδιοκτήτης ΜΜΕ να ασχολείται και με άλλες επιχειρήσεις, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι όλες οι ευρωπαϊκές οικονομίες είναι βουτηγμένες στα σκάνδαλα.

Η δεύτερη κίνηση του Έμπερτ ήταν να ζητήσει τη σύσταση εξεταστικής επιτροπής της Βουλής αφού όμως πρώτα έπαιρνε τη σύμφωνη γνώμη του Κόκκινου για το αν θα συνεχιζόταν "απρόσκοπτα" η δικαστική έρευνα". Βέβαια, ο Κόκκινος αρνήθηκε να αναλάβει αντί για τον Έμπερτ την ευθύνη της σύστασης εξεταστικής, οπότε η ιδέα ναυάγησε.

Ο Μητσοτάκης ήταν ο μόνος που με σταθερότητα επιτέθηκε στον Κόκκαλη για άλλη μια φορά, καταγγέλλοντας την καθυστέρηση που υπήρξε με την αφαίρεση της υπόθεσης από το Ζορμπά.

Την εκστρατεία εναντίον του Κόκκαλη σ' ένα μεγάλο βαθμό σήκωσε η Καθημερινή, η οποία μάλιστα εκνεύρισε το ψευτοΚΚΕ όταν μίλησε για οικουμενική ευθύνη στο σκάνδαλο.

Η γραμμή υπεράσπισης που προβλήθηκε από τον ίδιο τον Κόκκαλη με ανακοίνωσή του στον Τύπο, αλλά και από το σοσιαλφασιστικό μπλοκ μέσω ΟΤΕ-ΓΣΕΕ, ήταν ότι η επίθεση εναντίον του Κόκκαλη βρίσκεται στην υπηρεσία ξένων συμφερόντων που χτυπούν την ανάπτυξη. Η ΙΝΤΡΑΚΟΜ ειδικά παρουσιάζεται σα διασφαλιστής του εθνικού πλούτου που απέτρε-

ψε την ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ. Μόνη διαφοροποιήθηκε η ΔΑΚΕ-ΟΤΕ, που με ανακοίνωσή της ανέφερε ότι ήταν η μοναδική που υποστήριξε το πόρισμα Ζορμπά καταγγέλλοντας τους άλλους για τη σιωπή τους (Ελευθερος Τύπος, 21/5). Είναι σαφές ότι εδώ τα μόνα ξένα συμφέροντα που υπάρχουν είναι τα ρώσικα, και τα μεγαλύτερα διαπλεκόμενα συμφέροντα είναι αυτά της ρωσόδουλης φράξιας και των επιχειρηματιών με τους οποίους συνεργάζεται. Άλλωστε πώς μπορούν να πείσουν, π.χ., οι συνδικαλιστές του ΟΤΕ ότι τους έπιασε τώρα ο πόνος για την ανάπτυξη και δεν ενεργούν σαν τσιράκια του Κόκκαλη, όταν σε συνέντευξη Τύπου η Ομοσπονδία των εργαζομένων στον ΟΤΕ έδωσε κείμενο για την υποστήριξη των απόψεων της που στην κορυφή του έδειχνε ότι προέρχεται από φαξ της "Ιντρακόμ"!

Όσον αφορά την κυβέρνηση Σημίτη, το συμπέρασμα που έβγαλε απ' όλα αυτά ήταν η προώθηση του αιτήματος του σοσιαλφασιστικού μπλοκ για διακομματικό-κοινοβουλευτικό έλεγχο στις προμήθειες, δηλαδή για μεγαλύτερη αδιαφάνεια.

Αποτελεί δημοκρατικό αίτημα να τσακιστεί ο Κόκκαλης, αυτή η σιχαμερή ρωσόδουλη βδέλλα, και να κοπεί ο ομφάλιος λώρος του με τον ΟΤΕ, τη στιγμή μάλιστα που οι σχέσεις μαζί του είναι ληστρικές και όχι αναπτυξιακές. Είναι γενικά απαραίτητη προϋπόθεση της ανάπτυξης στη χώρα να τσακιστεί κάθε έρεισμα της ρωσόδουλης φράξιας στην οικονομία, που το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να οδηγήσει τη χώρα σε μεγαλύτερη εξάρτηση από τη Ρωσία.

Σκόπιμες παρατυπίες

Στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο οδηγείται για μια ακόμα φορά η χώρα μας. Αιτία γι' αυτό είναι η μη προσαρμογή του Εθνικού Δίκαιου στα όσα προβλέπει η οδηγία 89/665 ΕΟΚ σχετικά με τις διαδικασίες προσφυγής στον τομέα συμβάσεων κρατικών προμηθειών και δημοσίων έργων. Η οδηγία αυτή έπρεπε να έχει ενσωματωθεί στο Δίκαιο της χώρας μας από τα τέλη του 1991. Ήδη η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, λόγω της πενταετούς αυτής καθυστέρησης, έχει ειδοποιήσει και επίσημα ότι θα προσφύγει κατά της Ελλάδας, ενώ δεν αποκλείεται να απειληθεί και με μπλοκάρισμα η ροή κοινοτικών χρηματοδοτήσεων. Οι διευθύνσεις της Ε.Ε. είναι αποδέκτες μεγάλου αριθμού καταγγελιών διαγωνιζόμενων ελληνικών και ξένων εταιριών, οι οποίες καταγγέλλουν παρατυπίες στις αξιολογήσεις των προσφορών τους για έργα του Ελληνικού δημόσιου.

Οπωσδήποτε η κοινοτική αυτή οδηγία είναι σε γνώση της ηγεσίας του ΥΠΕΧΩΔΕ (που είναι η αρμόδια για τα δημόσια έργα), αλλά για λόγους πολιτικούς δεν εφαρμόζεται. Πιο συγκεκριμένα, πι-

στεύουμε ότι η μη εφαρμογή της είναι ένας από τους τρόπους του γενικότερου σαμποτάζ που επιχειρεί ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Λαλιώτης. Όπως έχουμε ξαναγράψει και παλιότερα, οι σκόπιμες παρατυπίες σε αναθέσεις δημοσίων έργων και οι προσφυγές εταιρειών που απέτυχαν να πάρουν εργολαβίες στα δικαστήρια συντελούν στη μακρόχρονη καθυστέρηση του έργου και ίσως, τελικά, στη ματαιώσή του.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

Εργατικό κίνημα ενάντια στο σαμποτάζ του σοσιαλφασισμού

Ένα νέο εργατικό κίνημα γεννιέται στον Πειραιά, εκεί που χτυπάει η καρδιά του προλεταριάτου της πόλης: Στη ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη.

Για πρώτη φορά στη σύγχρονη ιστορία του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, η εργατική τάξη συνειδητά και οργανωμένα μπαίνει μπροστά για να περιφρουρήσει την ίδια την παραγωγή από τη λαίλαπα της διάλυσης που φέρνει ο σοσιαλφασισμός. Η μέθοδος του είναι γνωστή: Το οικονομικό σαμποτάζ. Και αυτό στο όνομα του "ταξικού-αντιεφοπλιστικού αγώνα".

"Οι εφοπλιστές δεν είναι πατριώτες!", κραυγάζει ο σοσιαλφασισμός. Γι' αυτό δε φέρνουν τα καράβια τους για επισκευές εδώ στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα να έχουμε ανεργία. Γι' αυτό "Θάνατος στους εφοπλιστές"! Και ξεκινάνε τον "αγώνα" ενάντια στην ανεργία, διώχνοντας τα καράβια από το λιμάνι, κλείνοντας τις πύλες του λιμανιού, χτυπώντας την ταχύτητα της επισκευής με ξαφνικές στάσεις και απεργίες.

Όλα αυτά υπηρετούν έναν κεντρικό στόχο: Να βγάλουν τη Ζώνη έξω από τη διεθνή αγορά εργασίας, να την οδηγήσουν δηλαδή στο μαρasmus και στη διάλυση.

Η Ζώνη είναι ίσως η μόνη βιομηχανία της χώρας που αναπτύχθηκε μέσα στη διεθνή αγορά και άντεξε στον παγκόσμιο ανταγωνισμό της επισκευής πλοίων. Τα φτηνά μεροκάματα των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης και της Τουρκίας δυσχεραίνουν πραγματικά σήμερα τη Ζώνη ακριβώς επειδή κατεβάζουν σημαντικά το κόστος της επισκευής.

Όμως το Πέραμα έχει ένα ασύγκριτο πλεονέκτημα, τόσο στην ποιότητα όσο και στη γρηγοράδα. Ένα πλεονέκτημα που μπορεί να το κρατάει ακόμα όρθιο στον παγκόσμιο ανταγωνισμό.

Εδώ δεν μπορεί παρά να έχει κανείς μια ξεκάθαρη γραμμή για τα ζητήματα που έχουν να κάνουν με την ανεργία και την ανάπτυξη της Ζώνης.

Ο σοσιαλφασισμός δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να χτυπάει από την πιο ακροδεξιά θέση τη σημερινή λειτουργία της Ζώνης. Στο όνομα της "αριστερής" πάλης ενάντια στον εφοπλισμό βγάζει έξω αυτόν το δυναμικό κλάδο από τη διεθνή αγορά, χτυπώντας ό,τι πιο δυνατό έχει η Ζώνη, την αξιοπιστία της απέναντι στον εφοπλισμό.

Έτσι γίνεται ο ίδιος ο μεγαλύτερος παράγοντας για την ανεργία στο Πέραμα, ο κύριος λόγος που εμποδίζει σήμερα να μπουκάρουν τα καράβια στο λιμάνι.

Ας δούμε πιο συγκεκριμένα τα πράγματα: Η Ρουμανία, η Ρωσία και η Ουκρανία -βασικοί ανταγωνιστές του Πέραματος- δουλεύουν με τιμές 40-50% κάτω, όμως

οι χρόνοι τους είναι 3-4 φορές πάνω από τους χρόνους της Ζώνης, ενώ η Τουρκία, που κι αυτή δουλεύει στις ίδιες χαμηλές τιμές, έχει διπλάσιους χρόνους.

Απ' αυτό γίνεται κατανοητό πως ο εφοπλιστής που θα φέρει το καράβι του στο Πέραμα το κάνει μόνο και μόνο για να έχει τη γρήγορη επισκευή.

Εκεί ακριβώς ο σοσιαλφασισμός δίνει τα χτυπήματα. Μέσα από τις "κινητοποιήσεις" του δημιουργεί μια κατάσταση ανωμαλίας με τη συνεχή απειλή απεργίας, πράγμα που χτυπάει στην καρδιά τους χρόνους επισκευής. Έτσι διαλύει τη λειτουργία της Ζώνης.

Αυτό είναι σήμερα συνείδηση του εργατικού κινήματος στο λιμάνι.

Οι εργάτες κάτω από τη μακρόχρονη συνεπή δράση των κομμουνιστών της Ο-ΑΚΚΕ, συσπειρωμένοι στον ΕΡΓΑΣ και την Επιτροπή Αγώνα, είναι αποφασισμένοι να σταματήσουν τις προβοκάτσιες του σοσιαλφασισμού και να προβάλουν μια γραμμή ανάπτυξης για τη Ζώνη τέτοια, που να τη δυναμώνει στον παγκόσμιο ανταγωνισμό και όχι να τη βγάζει έξω από τη διεθνή αγορά.

Για μας δεν υπάρχει καμία επίκληση στον... πατριωτισμό του εφοπλιστικού κεφαλαίου!

Στις σημερινές συνθήκες δεν μπορεί να υπάρξει άλλη κατεύθυνση για την ανάπτυξη της Ζώνης πέρα από τη διεθνή αγορά. Αυτό επιβάλλει μια ειδική πολιτική απέναντι στον εφοπλισμό, με την ενίσχυση των ανταγωνιστικών χαρακτηριστικών της Ζώνης, ώστε να γίνει το Πέραμα το κέντρο της επισκευής σ' όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο με δυνάμωμα της ταχύτητας και της ποιότητας της επισκευής, με ταυτόχρονη μείωση της εντατικοποίησης της εργασίας, αξιοποιώντας τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις για τον εκσυγχρονισμό της τεχνολογίας, ιδιαίτερα με την εγκατάσταση δεξαμενών, αλλά και τη μείωση του κόστους χτυπώντας την κρατική γραφειοκρατία, που μέσα από τον ΟΛΠ παρασιτικά και μιζαδόρικά ανεβάζει το κόστος και το χρόνο επισκευής.

Παίρνοντας οι εργάτες τα ζητήματα της ανάπτυξης στα χέρια τους και εμποδίζοντας το σοσιαλφασιστικό σαμποτάζ, μπαίνουν μπροστά στον αγώνα για την πολιτική δημοκρατία, γίνονται ασπίδα στη σοσιαλφασιστική εκτροπή, εμποδίζουν τη χώρα να μπει στον αντιευρωπαϊκό-φιλορωσικό άξονα του φασισμού και του πολέμου.

Αυτό είναι σήμερα το μεγάλο καθήκον του εργατικού κινήματος.

Αυτή η ελπίδα γεννιέται σήμερα στο Πέραμα.

Καμπάνια της Επιτροπής Αγώνα ενάντια στις προβοκάτσιες του ψευτοΚΚΕ στη Ζώνη

Σε νέα φάση πέρασε ο αγώνας των εργατών της Ζώνης του Πέραματος. Το ψευτοΚΚΕ, αφού γνώρισε την απομόνωση σ' όλες τις συνδικαλιστικές μάχες, αρνιέται με τον πιο πραξικοπηματικό τρόπο ν' αφήσει τη σφραγίδα του Συνδικάτου Μετάλλου και να προχωρήσει σε εκλογές. Μετά απ' αυτό η Επιτροπή Αγώνα κάλεσε όσους δημοκράτες συνδικαλιστές βρίσκονται στη διοίκηση του Συνδικάτου να παραιτηθούν απ' αυτό και ν' αφήσουν μόνους τους τους σοσιαλφασιστές με τις σφραγίδες τους. Στο κάλεσμα αυτό ανταποκρίθηκαν οι συνδικαλιστές που είχαν εκλεγεί με το ψηφοδέλτιο του ΕΡΓΑΣ στις προηγούμενες εκλογές. Αντίθετα όμως οι συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ δεν ακολούθησαν το κάλεσμα της Επιτροπής προσφέροντας χέρι βοήθειας στο σοσιαλφασισμό. Η στάση αυτή της ΠΑΣΚΕ έχει ξεσηκώσει την αντίθεση των εργατών της Ζώνης. Και αυτό γιατί ήταν από τις δυνάμεις εκείνες που απαιτούσαν την παραίτηση της διοίκησης αναγνωρίζοντας το αρνητικό

για το σοσιαλφασισμό αποτέλεσμα της τελευταίας γενικής συνέλευσης.

Είναι γεγονός πως οι συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ υπέστησαν σοβαρές πιέσεις από το σοσιαλφασισμό μέσα στο ΠΑΣΟΚ για να έχουν μια τέτοια στάση. Όμως το δίλημμα γι' αυτούς παραμένει: Ή με το σοσιαλφασισμό ή με τους εργάτες. Και είναι τέτοια η σύγκρουση που δεν υπάρχει άλλος δρόμος για να αποφύγει κανείς το παραπάνω αμείλιχτο δίλημμα που βάζει η ταξική πάλη στο λιμάνι. Όμως τώρα τα ζητήματα της πάλης μετατοπίζονται στο πιο βασικό ζήτημα, της υπεράσπισης της Ζώνης από το σαμποτάζ και τη διάλυση που θέλει να επιβάλει ο σοσιαλφασισμός.

Έτσι το ψευτοΚΚΕ, κλιμακώνοντας τις προβοκάτσιες του, ετοιμάζεται για την Πέμπτη στις 30 Μάη να κλείσει τις πύλες του εμπορικού λιμανιού του Πειραιά.

Η κλιμάκωση αυτή αποτελεί τη μεγαλύτερη προβοκάτσια, και μάλιστα σε μια στιγμή που η Ζώνη αρχίζει να

δουλεύει μετά από μια περίοδο έντονης και παρατεταμένης ανεργίας.

Η Επιτροπή Αγώνα είναι αποφασισμένη να περιφρουρήσει τη λειτουργία της Ζώνης από τις προβοκάτσιες του σοσιαλφασισμού. Ήδη και πριν την ανακοίνωση από την έκπτωτη διοίκηση του Συνδικάτου της τελευταίας προβοκάτσιας, κυκλοφόρησε προκήρυξη με την οποία αναλύει την ταχτική της διάλυσης της Ζώνης από το ψευτοΚΚΕ.

Η προκήρυξη αυτή συνάντησε τη μεγάλη υποστήριξη των εργατών και ετοίμασε σημαντικά τις συνειδήσεις για την ανατροπή των σχεδίων του σοσιαλφασισμού.

Τώρα η Επιτροπή Αγώνα είναι έτοιμη να ξεκινήσει μια μεγάλη καμπάνια για να αποτρέψει τη συγκεκριμένη προβοκάτσια του ψευτοΚΚΕ.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη της Επιτροπής.

Να παραιτηθεί τώρα η διοίκηση του Συνδικάτου Μετάλλου!

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΙΟΣ ΔΙΑΛΥΕΙ ΤΗ ΖΩΝΗ

Συνάδελφοι μεταλλεργάτες!

Η πλειοψηφία της διοίκησης του συνδικάτου κάτω από τον ασφυκτικό-κομματικό έλεγχο της Ε.Σ.Α.Κ. αρνείται πραξικοπηματικά να συμμορφωθεί με τη θέληση της τεράστιας πλειοψηφίας του κλάδου και να παραιτηθεί. Στην ανακοίνωση που κυκλοφόρησε πλαστογραφεί αυτή τη θέληση γράφοντας: «Η γενική συνέλευση αποφάσισε να απορρίψει το αίτημα για άμεσες εκλογές και, αντίθετα, εξουσιοδότησε τη Διοίκηση να οργανώσει τον αγώνα για τη λύση των καυτών προβλημάτων μας».

Αυτό είναι ένα μεγάλο ψέμα! Ένα ψέμα που και οι ίδιοι το επιβεβαιώνουν όταν δεν τολμούν να γράψουν στην ανακοίνωσή τους τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας της Γ. Συνέλευσης.

Και αυτά είναι συντριπτικά:

Από τους 700 και πάνω συναδέλφους που βρέθηκαν στη

συνέλευση ΜΟΝΟ οι 250 ψήφισαν υπέρ της σημερινής διοίκησης. Οι υπόλοιποι ακολούθησαν το κάλεσμα της Επιτροπής για αποχή από την ψηφοφορία και έδειξαν μ' αυτό τον τρόπο την πραγματική θέληση του κλάδου.

Με βάση αυτά τα αποτελέσματα η σημερινή διοίκηση του Συνδικάτου είναι μια έκπτωτη διοίκηση. Δεν έχει το παραμικρό ηθικό δικαίωμα να εκπροσωπεί τον κλάδο και να παίρνει αποφάσεις για την πορεία του.

Ένα μόνο είναι υποχρεωμένη να κάνει:

Να παραιτηθεί τώρα για να οδηγηθεί το Συνδικάτο μέσα από καταστατικές-δημοκρατικές διαδικασίες σε εκλογές. Τα μέλη της διοίκησης Γουρνάς Διονύσης και Καούνης Τρύφωνα, ανταποκρινόμενα στο κάλεσμα της Επιτροπής, έδωσαν τις παραιτήσεις τους από το Δ.Σ. την Παρασκευή 17 Μάη.

Στην ίδια κατεύθυνση η Επιτροπή καλεί κάθε δημοκράτη

συνδικαλιστή που βρίσκεται μέσα στο Δ.Σ. να καταθέσει την παραίτησή του, ώστε να ανοίξει ο δρόμος για την πραγματοποίηση άμεσων εκλογών για εκλογή νέας διοίκησης. Αυτός είναι ο μοναδικός δρόμος για να βγει ο κλάδος ενωμένος και δυνατός από τις περιπέτειες που τον οδήγησε και τον οδηγεί η Ε.Σ.Α.Κ.

Συνάδελφοι!

Δεν έχουμε το δικαίωμα να παραμείνουμε αδρανείς μέχρι τις ταχτικές εκλογές του Συνδικάτου. Γιατί σ' αυτό το βήμα η Ε.Σ.Α.Κ. θα έχει ανάψει αρκετά φιτίλια για να δυναμίσει τη λειτουργία της Ζώνης. Είναι αυτό που γράφει στην ανακοίνωση ότι «πήρε εξουσιοδότηση για να οργανώσει τον αγώνα για τη λύση των καυτών προβλημάτων μας».

Γιατί αυτοί οι "αγώνες" δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να

Στη διάρκεια του μήνα η ΟΑΚΚΕ μοίρασε σε χιλιάδες αντίτυπα σε πολλά Λύκεια της Αθήνας και του Πειραιά και σε πολλές σχολές την προκήρυξη που δημοσιεύουμε παρακάτω. Αυτό

το κείμενο αποτελεί την πιο διεξοδική ως τα τώρα κριτική της ΟΑΚΚΕ στο αντιδραστικό σύνθημα “όχι στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια” και αναδειχνει το πραγματικό πρόβλημα της ελλη-

νικής Παιδείας, που είναι ο στείρος, γραφειοκρατικός και μεγαλοϊδεάτικος χαρακτήρας της.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΣΥΝΘΗΜΑ “ΟΧΙ ΣΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ” ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Όλοι συμφωνούν ότι η σημερινή παιδεία είναι άθλια. Αυτή η άθλια παιδεία είναι βασικά κρατική σε όλες τις βαθμίδες, ιδιαίτερα στην ανώτατη βαθμίδα της. Και εδώ συμβαίνει κάτι παράδοξο: Το μόνο κίνημα που υπάρχει ενάντια σ' αυτή την κατάσταση είναι το κίνημα για να μην υπάρχει ιδιωτική παιδεία. Σύμφωνα μ' αυτό το κίνημα, το μεγαλύτερο πρόβλημα για την παιδεία, η μεγαλύτερη απειλή βρίσκεται σε κάτι έξω από αυτήν και όχι μέσα της. Η παιδεία, δηλαδή, σύμφωνα μ' αυτή την αντίληψη, για να αλλάξει δε θα πρέπει να απαλλαχτεί από κάτι σάπιο που υπάρχει μέσα της, αλλά να προφυλαχτεί από κάτι που ακόμα είναι έξω της και μακριά της, σαν απειλή.

Το κίνημα λοιπόν “ενάντια στην ιδιωτικοποίηση” είναι καταρχήν ένα κίνημα συντηρητικό. Έτσι εξηγείται πώς καταφέρνει να έχει σήμερα τη σχεδόν καθολική πολιτική αποδοχή. Η εθνικιστική υπερσυντηρητική τάση Έβερτ μέσα στη ΝΔ, σύσσωμο το ΠΑΣΟΚ, η φασιστοειδής ΠΟΛΑ, ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ φωνάζουν με πάθος ενάντια στην απειλή της ιδιωτικοποίησης. Πιο πολύ απ' όλους μέσα σ' αυτό το “επαναστατικό” μέτωπο φωνάζει η ουρά του ψευτοΚΚΕ, δηλαδή η ΟΣΕ, το ΝΑΡ και τα μ-λ.

Αυτή η πανεθνική, παλλαϊκή συμφωνία μέσα στο σημερινό αντιδραστικό πολιτικό καθεστώς οφείλεται στον αντιδραστικό χαρακτήρα αυτού του συνθήματος.

Από θεωρητική άποψη το σύνθημα αυτό είναι στον αντίποδα του μαρξισμού, αλλά και στον αντίποδα της πιο προοδευτικής αστικής σκέψης, ενώ στο πρακτικό επίπεδο βάζει την ταφόπλακα πάνω από το ετοιμοθάνατο κορμί της ελληνικής εκπαίδευσης.

Το βασικό επιχείρημα για λαϊκή κατανάλωση που στηρίζει αυτό το σύνθημα έχει ταξική μορφή και απευθύνεται στη μεγάλη μάζα των φοιτητών. Με λίγα λόγια είναι το εξής: «Το ιδιωτικό πανεπιστήμιο θα δώσει τη δυνατότητα στους πλούσιους να αποκτήσουν ένα πτυχίο και θα μετατρέψει έτσι τη μόρφωση σε εμπόρευμα. Όταν το πανεπιστήμιο είναι κρατικό, το πτυχίο και η μόρφωση είναι κοινωνικά αγαθά και οι άνθρωποι τα απολαμβάνουν ανεξάρτητα από την κοινωνική τους θέση.

Αφού δηλαδή οι σπουδές είναι δωρεάν, δωρεάν είναι για τους φτωχούς και το πτυχίο. Άρα οι φτωχοί και οι πλούσιοι είναι ίσοι απέναντι στο πτυχίο, ίσοι και απέναντι στο επάγγελμα και απέναντι στη δουλειά. Με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια οι πλούσιοι θα παίρνουν τα πτυχία και τις δουλειές. Ή, τουλάχιστον, θα τις παίρνουν περισσότερο από σήμερα και η ανισότητα θα γίνει πιο μεγάλη στις σπουδές και στη ζωή.»

Συμπέρασμα: “Δωρεάν παιδεία. Ίση παιδεία για όλους”.

Ο πυρήνας αυτού του συλλογισμού βρίσκεται στη θέση ότι η ανώτατη παιδεία είναι τώρα δωρεάν κοινωνικό αγαθό που δίνει χοντρικά τη δυνατότητα των ίσων ευκαιριών, ενώ τα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα την κάνουν εμπόρευμα προσιτό βασικά στους πλούσιους.

Στη βάση αυτής της θεωρίας οι “επαναστάτες φίλοι του λαού” θέλουν σήμερα να κλείσουν τα ιδιωτικά ΙΕΚ.

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ

Όμως η κρατική ανώτατη παιδεία δεν είναι δωρεάν αγαθό. Πληρώνεται από όλους τους πολίτες, πλούσιους και φτωχούς, και περισσότερο από τους φτωχούς, από τους οποίους εισπράττει το κράτος τους περισσότερους φόρους.

Στην κρατική παιδεία φοιτητές πλούσιοι, μεσαίοι και φτωχοί -στην κοινωνική τους προέλευση- πληρώνονται απ' όλη την κοινωνία για να σπουδάσουν.

Όμως οι σπουδές αυτές δεν είναι για όλους. Και η επιλογή αυτή έχει γίνει με τρόπο που ευνοεί εκείνους, τους περισσότερους, που πλήρωσαν για τη γνώση ή εκείνους που είχαν “κληρονομικό δικαίωμα” πάνω στη γνώση. Η επιλογή δηλαδή στηρίχθηκε στο ότι κάποιος μπόρεσαν και αγόρασαν το εμπόρευμα που λέγεται φροντιστηριακή εξετασιακή κατάρτιση ή και ενισχύθηκαν από το ότι είχαν

σχετικά πιο μορφωμένους γονείς, κυρίως στα κρίσιμα χρόνια της μαθητικής διαμόρφωσης. Έτσι, μπροστά στις εισαγωγικές εξετάσεις οι άνθρωποι δε βρίσκονται σαν ίσοι, αλλά σαν άνισοι. Και οι γνώσεις που έχουν εκείνη τη στιγμή έχουν προϋπάρξει σαν εμπόρευμα πριν ενσωματωθούν στη δίδεον δωρεάν πανεπιστημιακή παιδεία. Μέσα λοιπόν στη δωρεάν κρατική παιδεία υπάρχει κρυμμένη η ιδιωτική παιδεία και η ταξική επιλογή.

Η κρατική παιδεία αποκαλύπτεται σαν εμπορευματική και ταξική όταν το ίδιο το πτυχίο που αυτή παρέχει γίνεται επίσης ένας εμπορευματικός τίτλος. Με το κατάλληλο πτυχίο μπορεί κανείς να κερδίσει μια θέση στη μεταπτυχιακή παιδεία (κυρίως ξένη ιδιωτική) ή στην παραγωγή ή στην κρατική γραφειοκρατία. Αυτό είναι ανεξάρτητο από το ότι τα πτυχία ξεπέφτουν με τον ίδιο τρόπο που ξεπέφτουν όλα τα εμπόρευμα που η προσφορά τους είναι μεγαλύτερη από τη ζήτηση ή δεν αντιστοιχούν σε καμία ζήτηση (όπως π.χ. τα πτυχία της πυρηνικής φυσικής σε μια χώρα που δεν παράγει πυρηνική ενέργεια), οπότε με το κατάλληλο πτυχίο εξασφαλίζει κανείς μια θέση στον εφεδρικό στρατό των ανέργων. Όπως είναι και ανεξάρτητο από το ότι πολλοί φτωχοί άνθρωποι πέθαναν στις στερήσεις για να θρέψουν, να προετοιμάσουν για τις σπουδές και να σπουδάσουν ένα παιδί που ύστερα άλλαξε τάξη.

Όμως όλα αυτά δεν αναίρουν το γεγονός ότι ο κάτοχος πτυχίου είναι κάτοχος εμπορευματικού τίτλου και επιχειρεί να πουλήσει αυτόν τον τίτλο όσο γίνεται πιο ακριβά. Κανείς δεν παρέχει το πτυχίο του δωρεάν, πράγμα που θα αντιστοιχούσε στη δίδεον ίση και δωρεάν παιδεία. Αντίθετα, ο κάτοχος του πιο καλού πτυχίου, του πιο έγκυρου πανεπιστημίου, της πιο αποδοτικής ειδικότητας, εξελίσσεται συνήθως σε έναν καλό αστό που, αφού σπούδασε δωρεάν με χρήματα κύρια της φτωχολογίας, κάθεται στο σβέρκο του λαού συχνά με όλο του το βάρος, ιδιαίτερα όταν κουβαλάει ένα καλό μεταπτυχιακό πτυχίο μαζί με καλές οικονομικές και κομματικές διασυνδέσεις.

Να λοιπόν πώς στην κοινωνία της ανισότητας που ζούμε η κρατική παιδεία είναι παιδεία της ανισότητας και της εκμετάλλευσης, είναι δηλαδή παιδεία του ιδιωτικού συμφέροντος και παιδεία για λίγους.

Αυτά συμβαίνουν επειδή το κράτος είναι το αστικό κράτος, δηλαδή κράτος των εκμεταλλευτών, που φροντίζει για την ανισότητα μέσα στην κοινωνία.

Το “όχι στα ιδιωτικά πανεπιστήμια” είναι λοιπόν ένα σύνθημα γεμάτο υποκρισία, αφού υπάρχουν δύο ιδιωτικά πράγματα μέσα στη δημόσια παιδεία: το ιδιωτικό φροντιστήριο και το ιδιωτικό πτυχίο.

Για να έχει νόημα αυτό το σύνθημα πρέπει να έχουμε μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, ώστε να μην είναι εμπόρευμα η εργατική δύναμη, να μην είναι εμπόρευμα το πτυχίο και να μην είναι εμπόρευμα η διδασκαλία. Σε μια τέτοια κοινωνία το κράτος θα είναι επαναστατικό κράτος των φτωχών ή δε θα υπάρχει καθόλου κράτος. Τότε είναι καλό το σύνθημα: “Η παιδεία στο κράτος”.

Όμως τι σημαίνει το “Ναι στην κρατική παιδεία” σήμερα;

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

Το πόσο υποκριτικό είναι το “όχι στην ιδιωτική παιδεία” και κυρίως το “όχι στα ιδιωτικά πανεπιστήμια” αποκαλύπτεται πιο κραυγαλέα από το ότι οι εύποροι μπορούν από πάντα να σπουδάζουν τα παιδιά τους σε πανεπιστήμια του εξωτερικού, ιδιωτικά ή όχι.

Έχουμε λοιπόν εδώ ουσιαστικά μια διχτατορία του κράτους, από την οποία μπορούν να γλιτώσουν μόνο οι πιο πλούσιοι που μπορούν να στέλνουν τα παιδιά τους στο εξωτερικό. Σύμφωνα μ' αυτήν, ένας νέος, γιος εργάτη ή μικροαστού ή έστω εύπορου γονιού, που το κράτος τον έκρινε ακατάλληλο να σπουδάσει, δηλαδή τον απέρριψε στις εισαγωγικές και δεν του επιτρέπει να πάρει πτυχίο,

δεν έχει δικαίωμα να αγοράσει ανώτατη παιδεία και μετά να δώσει εξετάσεις επί ίσοις όροις σε έναν κρατικό οργανισμό για να πάρει άδεια άσκησης επαγγέλματος.

Η αδικία, αλλά και η γελοιοότητα που έχει αυτό το σύνθημα, φαίνεται στην περίπτωση των ιδιωτικών ΙΕΚ. Στα ιδιωτικά ΙΕΚ οι φοιτητές είναι κατά μέσο όρο κατώτερης (με την αστική έννοια του όρου) κοινωνικής τάξης απ' ό,τι οι καλύτεροι από τους φοιτητές των καλύτερων σχολών των ΑΕΙ. Στα ΙΕΚ σπουδάζουν αυτοί που βρέθηκαν με λιγότερα εφόδια μπροστά στις εισαγωγικές εξαιτίας των χειρότερων υλικών προϋποθέσεων που περιγράψαμε στην αρχή. Είναι ή όχι φασισμός να ζητάει κανείς να επιβληθεί στους φοιτητές των ΙΕΚ η ποινή του άμεσου κλεισίματος ή, έστω, της μελλοντικής κατάργησης των σχολών τους; Είναι ή όχι διάσπαση των φοιτητών, είναι ή όχι σύνθημα της χειρότερης φοιτητικής ελίτ;

Γιατί λοιπόν φωνάζουν “όχι στα ιδιωτικά πανεπιστήμια;” Φωνάζουν γιατί θέλουν τον ασφυκτικό ιδεολογικό και πολιτικό έλεγχο του κράτους πάνω στο περιεχόμενο της παιδείας. Αν το ελληνικό κράτος έγραψε στο Σύνταγμά του “όχι στην ιδιωτική ανώτατη παιδεία” δεν είναι από σοσιαλιστική διάθεση, αλλά γιατί αυτό χρειάζεται για το κράτος της γραφειοκρατίας, της θρησκοληψίας και, κυρίως, στο κράτος της Μεγάλης Ιδέας.

Μοιραία η ανώτατη παιδεία που δε θα ήταν κάτω από κρατικό έλεγχο θα ελεγχόταν από τμήματα της αστικής τάξης που θα ήταν περισσότερο δεμένα με το βιομηχανικό κεφάλαιο και την ανάπτυξη των εσωτερικών παραγωγικών δυνάμεων. Αυτό θα επιδρούσε στο περιεχόμενο της εκπαίδευσης, αφού η ανεξαρτησία της διδασκαλίας σε ένα πανεπιστήμιο είναι πολύ μεγαλύτερη από την ανεξαρτησία σε ένα δημοτικό ή γυμνάσιο. Ο λόγος είναι ότι στο πανεπιστήμιο σπουδάζουν άνθρωποι με άποψη για το περιεχόμενο των μαθημάτων τους, που μοιραία θα ήθελαν κατάρτιση πιο κοντά στις ανάγκες της παραγωγής. Τέτοια ανώτατη παιδεία θα ζητούσε αυτόματα το γρήγορο τσάκισμα όλων των γραφειοκρατικών, εθνικιστικών, αρχαιολατρικών, θρησκευτικών και γενικά φεουδαρχικού τύπου ελαττωμάτων από τα οποία πάσχει όλη η ανώτατη παιδεία. Και αν άλλαζε η ανώτατη παιδεία, θα άλλαζε και η “από κάτω παιδεία”, δηλαδή του δημοτικού και του γυμνασίου-λυκείου.

Η ΣΤΕΙΡΑ ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑΓΑΛΙΣΜΟΥ

Οι μαθητές και οι φοιτητές νιώθουν στο πετσί τους από τι πάσχει η παιδεία. Η αρρώστια της είναι η στεριότητα. Πρόκειται για παιδεία που δεν έχει παρά ένα στόχο: Να παράγει ανθρώπους που δε θα χρησιμοποιήσουν τη γνώση τους ούτε στην παραγωγή ούτε στον επιστημονικό πειραματισμό ούτε στην ταξική πάλη. Είναι μια παιδεία δίχως πράξη. Είναι λόγια δίχως πράξη. Γι' αυτό εδώ διαπρέπει ο παπαγαλισμός. Το ζήτημα για το ελληνικό σχολείο δεν είναι να κατανοηθούν ο κόσμος, η φύση, η ανθρώπινη δραστηριότητα, ώστε να αλλάξουν, αλλά να παπαγαλιστούν δίχως κατανόηση διάφορα δεδομένα, ηρωικές πράξεις, χρονολογίες, φυσικοί και μαθηματικοί τύποι, γραμματικοί κανόνες, ρητά και απόψεις άλλων ανθρώπων. Η θεωρία στην Ελλάδα σερβίρεται χωρίς να ειπωθεί ποτέ τι την προκάλεσε, ποια δηλαδή τεχνική της παραγωγής, ποια πειραματικά δεδομένα και ποια κοινωνική εμπειρία απαίτησαν την εξήγησή τους μ' αυτή τη θεωρία. Βέβαια, πολλοί άνθρωποι γίνονται επιστήμονες αφού πάρουν το πτυχίο τους και μπουκνουν στη φτώχη -στη χώρα μας- πραχτική δραστηριότητα τη σχετική με την εφαρμογή των επιστημών. Όμως ό,τι καταφέρνουν γίνεται σε σύγκρουση με το στείρο, ψυχρό, παπαγαλιστικό και γραφειοκρατικό στυλ με το οποίο διδάχθηκαν στα σχολεία απ' όπου πέρασαν. Στην Ελλάδα γίνεται κανείς επιστήμονας παρά και ενάντια στο σχολείο που τον έβγαλε.

Αυτή η ιδιότητα είναι ριζωμένη βαθιά μέσα στην ελληνική εκπαίδευση. Μέχρι τις αρχές του αιώνα η ελληνική εκ-

παίδευση ήταν αφοσιωμένη σχεδόν αποκλειστικά στο να βγάξει δασκάλους που θα μετέδιδαν στις “νέες περιοχές”, οι οποίες προσαρτήθηκαν στο μονίμως επεκτεινόμενο ελληνικό κράτος, το ελληνικό μεγαλείο και τη Μεγάλη Ιδέα, δηλαδή τη σχέση του νέου ελληνικού κράτους με την αρχαία Ελλάδα και το Βυζάντιο μέσω της γλώσσας, κυρίως της τερατώδους καθαρεύουσας, μέσω της ορθοδοξίας και, κυρίως, μέσω της γεμάτης ψέματα Ιστορίας: Ψέμα, παραγαλισμός και ασφυκτικός έλεγχος των καθηγητών και της διδασκαλίας τους από το υπουργείο Παιδείας. Αυτό συνεχίζεται και σήμερα και μ’ αυτό το εκτροματικό πνεύμα διδάσκει το υπουργείο Παιδείας και τις θετικές επιστήμες.

Αυτό λοιπόν το κρατικό εκπαιδευτικό μονοπώλιο υπερασπίζονται σήμερα όλοι οι εχθροί της “ιδιωτικής απειλής”.

Το αστείο είναι ότι παριστάνουν το μαρξιστή, όταν ο ίδιος ο Μαρξ ξεκαθάρισε στην “Κριτική του Προγράμματος της Γκότα” πώς έβλεπε τους οπαδούς της κρατικής εκπαίδευσης:

«*Ίση λαϊκή εκπαίδευση; Τι να φαντάζονται μ’ αυτά τα λόγια; Πιστεύουν ότι μπορεί στη σημερινή κοινωνία (και μονάχα με αυτή έχουν να κάνουν) να είναι η εκπαίδευση ίση για όλες τις τάξεις; Ή ζητάνε να περιοριστούν υποχρεωτικά και οι ανώτερες τάξεις στη λιγοστή εκπαίδευση του δημοτικού σχολείου, μια που μονάχα αυτό συμβιβάζεται με τις οικονομικές συνθήκες όχι μόνο των μισθωτών εργατών, μα και των αγροτών; (...) Αν σε μερικές πολιτείες της Β. Αμερικής είναι “δωρεάν” και η φοίτηση σε ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα, αυτό σημαίνει πραγματικά ότι χορηγούνται στις ανώτερες τάξεις τα εκπαιδευτικά τους έξοδα από το γενικό φορολογικό κορβανά(…) Μάλλον θα ‘πρεπε να αποκλειστούν τόσο το κράτος όσο και η εκκλησία από κάθε επιρροή στο σχολείο.»*

Αλλά και ο Ένγκελς έχει ξεσκεπάσει όλους τους υπερασπιστές του αστικού κράτους και της αστικής κρατικής ιδιοκτησίας που ξελαρυγγιάζονται γενικά ενάντια στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Για τους μαρξιστές, η ιδιοκτησία από έναν ιδιώτη μιας επιχείρησης δεν είναι καθόλου πιο κακή από την ιδιοκτησία μιας επιχείρησης από το κράτος, όταν το κράτος αυτό είναι **αστικό**.

Ο Ένγκελς γράφει στο Αντι-Ντύρινγκ:

«*Αλλά και το σύγχρονο κράτος δεν είναι επίσης τίποτα άλλο παρά η οργάνωση με την οποία εφοδιάζει τον εαυτό της η αστική κοινωνία για να διαιωνίσει τις βασικές συνθήκες του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής (...)* Το σύγχρονο κράτος είναι βασικά μια μηχανή καπιταλιστική, είναι το κράτος των καπιταλιστών, ο ιδανικός, κατά κάποιο τρόπο περιληπτικός καπιταλιστής. Όσο μεγαλύτερες παραγωγικές δυνάμεις παίρνει κάτω από την ιδιοκτησία του, τόσο περισσότερο γίνεται συνοπτικός καπιταλιστής και τόσο περισσότερο εκμεταλλεύεται τους πολίτες»

ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΙΣΤΕΣ ΤΥΠΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Κυρίως όμως ο Ένγκελς απαντάει στους υπερασπιστές του κρατικισμού που εμφανίζουν την κρατική ιδιοκτησία σαν ιδιοκτησία του λαού, πράγμα που κάνει κυρίως το ψευτοΚΚΕ, το οποίο λέει “όχι στους ιδιώτες, γιατί οι κρατικές επιχειρήσεις ανήκουν στο λαό”. Γράφει ο Ένγκελς:

«*Αν ο Βίσμαρκ, χωρίς κανένα φαινομενικό λόγο, κρατικοποίησε τις κύριες σιδηροδρομικές γραμμές της Πρωσίας, το έκανε απλώς και μόνο για να μπορεί σε ώρα πολέμου να τις οργανώνει και να τις εκμεταλλεύεται προς το συμφέρον του ή για να μεταβάλει τους σιδηροδρομικούς υπαλλήλους σε αγέλη ψηφοφόρων της κυβέρνησής του και, κυρίως, για να έχει μια καινούρια και ανεξάρτητη από τις αποφάσεις του κοινοβουλίου πηγή εισοδημάτων. Όλα αυτά λοιπόν δεν αποτελούν καθόλου, ούτε άμεσα, είτε έμμεσα, είτε συνειδητά είτε μη, βήματα προς το σοσιαλισμό.»*

Το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ, το ΝΑΡ, η ΟΣΕ και τα μ-λ, αντίθετα με το Σαμαρά και τον Έμπερτ, παριστάνουν το μαρξιστή, αλλά όλοι τους είναι με το βισμαρκικού τύπου κρατικισμό και στην παιδεία και στη βιομηχανία και παντού.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι εθνικιστές, όταν αντιδρούν στην ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ, χρησιμοποιούν σαν επιχείρημα τον πόλεμο και τα τηλεπικοινωνιακά μυστικά της εθνικής άμυνας.

Ο κρατικισμός στην οικονομία γενικά και στην παιδεία ειδικότερα υπηρετεί τον πόλεμο, όπως υπηρετεί και τα συμφέροντα εκείνων των κομμάτων που έχουν μεταβάλει τους εργάτες των ΔΕΚΟ σε δημόσιους υπαλλήλους και τους δημόσιους υπαλλήλους σε αγέλη ψηφοφόρων. Πόλεμος, εθνικισμός και κόμματα του ρουσφετιού: Αυτά κρύβονται πίσω από τη δήθεν αντικαπιταλιστική πάλη των κρατικιστών. Αυτοί πολεμούν τον καπιταλισμό από θέσεις μεσαίωνων.

Το χειρότερο είναι ότι τον πολεμάνε από θέσεις ιμπεριαλισμού.

Το σύνθημα “Ενάντια στην ιδιωτική εκπαίδευση” έχει βασικά πολιτική προέλευση.

Σήμερα συγκρούονται στη χώρα μας δύο στρατόπεδα. Το ένα είναι το στρατόπεδο της προόδου, που θέλει την ειρηνική ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων μέσα σε συνθήκες πολιτικής δημοκρατίας και σε ενότητα με τη δυτική Ευρώπη και τις ειρηνόφιλες χώρες του Τρίτου Κόσμου.

Το άλλο είναι το στρατόπεδο της αντίδρασης, που θέλει τη χώρα μας να μετατρέπεται σε τυπική βαλκανική χώρα ρώσικου γραφειοκρατικού τύπου, σε ενότητα με τους νεοχιτλερικούς της Σερβίας και σε συμμαχία με όλους τους τριτοκοσμικούς φασισμούς.

Το ένα είναι το στρατόπεδο που θέλει την ανάπτυξη της βιομηχανίας και των σχέσεων ανάμεσα στους λαούς, το άλλο είναι το στρατόπεδο του παραγωγικού σαμποτάζ, του εθνικισμού και του πολέμου.

Το στρατόπεδο του πολέμου ψάχνει να αντλήσει τη δύναμή του από τη Ρωσία των νέων τσάρων Ζιουγκάνοφ, Γέλτσιν, Ζιρινόφσκι, η οποία παριστάνει με τον ψόφιο κοριό, αλλά εκσυγχρονίζει με πυρετώδεις ρυθμούς τους πυραύλους, τα αεροπλάνα και τα βαπόρια της προκειμένου να εξαπολύσει, σε συμμαχία με την επίσης σοσιαλφασιστική Κίνα, έναν παγκόσμιο πόλεμο ενάντια στη Δυτ. Ευρώπη και την Ιαπωνία.

Το στρατόπεδο του πολέμου έχει κύριο εχθρό την Τουρκία, επειδή εξαιτίας της απέτυχε να προσαρτήσει την Κύπρο το 1974. Αυτό το στρατόπεδο εκτιμάει πολύ το ότι ο σέρβικος επεκτατισμός κέρδισε τα μισά εδάφη της Βοσνίας χάρη στη ρώσικη βοήθεια. Επιπλέον η Ρωσία έχει επίσης πρόβλημα με την Τουρκία, επειδή από τα Στενά της θέλει να περνάει τα πολεμικά της πλοία στη Μεσόγειο.

Έτσι οι εθνικιστές θέλουν σήμερα μέτωπο με τη Ρωσία ενάντια στην Τουρκία, αλλά και την Ευρώπη και τις ΗΠΑ, που θέλουν καλές σχέσεις με την Τουρκία.

Γι’ αυτό οι εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ, ο Σαμαράς, ο Έμπερτ, η εκκλησία, οι χουντικοί και η “Χρυσή Αυγή” μαζί με τα δύο ρωσόδουλα κόμματα, το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ, θέλουν συμμαχία με τη Ρωσία και τη Σερβία ενάντια στη Δύση. Αυτοί είναι οι οπαδοί του λεγόμενου “ορθόδοξου τόξου”, στο οποίο ο σταυρός και το σφυροδρέπανο ενώνονται κάτω από την ηγεμονία του Κρεμλίνου ενάντια στη Δύση του “παπισμού και των μονοπωλίων”. Αυτή είναι η κοινή βάση της αντιευρωπαϊκής εκστρατείας τους.

Ασφαλώς στην Ευρώπη κυριαρχούν τα καπιταλιστικά μονοπώλια, όπως κυριαρχούν και στις ΗΠΑ. Ασφαλώς οι ιμπεριαλιστές της Ευρώπης και των ΗΠΑ καταπιέζουν τις πιο αδύναμες χώρες και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι σε μια προηγούμενη εποχή, κυρίως οι ΗΠΑ, έχουν επιβάλει την πολιτική τους κυριαρχία με φασιστική μέθοδο στη χώρα μας.

Όμως οι περισσότεροι απ’ όσους επιτίθενται σήμερα στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ είναι τα παλιά τους δουλικά τσιράκια, ιδιαίτερα τα τσιράκια των ΗΠΑ. Αυτοί έχουν αλλάξει στρατόπεδο επειδή από τη μια ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι σε κάθοδο μετά την ήττα του Βιετνάμ και βρίσκεται μακριά από τη χώρα μας, και από την άλλη επειδή η φασιστική Ρωσία είναι όλο και πιο ισχυρή και βρίσκεται δίπλα στη χώρα μας. Τα Βαλκάνια ήταν πάντα η αυλή της.

Οι εθνικιστές και οι ρωσόφιλοι είναι ενάντια στην ιδιωτικοποίηση επειδή σε γενικές γραμμές το ιδιωτικό κεφάλαιο είναι πιο σύγχρονο από το κρατικό γραφειοκρατικό, λιγότερο διαβρωμένο από τους κομματικούς γραφειοκράτες και, κυρίως, πολύ πιο δεμένο με την οικονομία της Δυτ. Ευρώπης. Αυτό το κεφάλαιο έχει εκφραστές του το ρεύμα Μητσotάκη-Ανδριανόπουλου μέσα στη ΝΔ και το ρεύμα Σημίτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αυτά τα ρεύματα είναι σε διαρκή υποχώρηση εξαιτίας της πελώριας πίεσης του ανερχόμενου μετώπου του πολέμου και εξαιτίας του δικού της αστικού, ταλαντευόμενου και συμβιβαστικού χαρακτήρα.

Εδώ όμως πρέπει να προσέξουμε τούτο. Όταν κάποιοι ιδιώτες, που είναι δεμένοι με τις βαλκανικές οικονομίες και τη Ρωσία, ληηλατούν το κράτος, τότε οι εθνικιστές και οι ρωσόδουλοι σιωπούν.

Έτσι σιώπησαν τόσα χρόνια με τον Κόκκαλη, ενώ ούρλιαζαν ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ. Αφηναν δηλαδή τον ιδιώτη της “Στάζι” και της ΚGB να κλέβει σκανδαλωδώς τον κρατικό ΟΤΕ, αλλά δεν άφηναν τον κρατικό ΟΤΕ να περάσει στο ιδιωτικό τμήμα του κεφαλαίου. Τα ίδια κάνουν με το φυσικό αέριο, που το χαρίζουν στο ρώσικο υπερμονοπώλιο της Γκαζπρόμ, το ίδιο με το δικό τους μεγαλοαστό φασίστα Εμφιετζόγλου, με τον Κοπελούζο, με τον Καλογερίδη στον Πειραιά και μ’ όλο το υπόλοιπο εθνικιστικό ή ρωσόδουλο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Να γιατί αναγουλιάζουν οι εχθροί του ιδιωτικού καπιταλισμού όταν γίνεται λόγος για ευρωπαϊκά προγράμματα έρευνας στα Πανεπιστήμια, να γιατί αρνούνται τη σύνδεση της βιομηχανίας με τα Πανεπιστήμια, να γιατί ξεκόβουν την παραγωγή από τη μόρφωση. Να γιατί δεν έχουν

κάνει ποτέ ζήτημα το **ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ** και μιλάνε ασταμάτητα για **ΥΛΙΚΟΤΕΧΝΙΚΗ ΥΠΟΔΟΜΗ** και για κρατική παιδεία.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Το αντι-ιδιωτικό κίνημα είναι ουσιαστικά ένας νέος μεσαίωνας. Οι ηγεμόνες του χωρίζονται σε δύο κατηγορίες: Από τη μια είναι τα αστικά εθνικιστικά και ρωσόδουλα κόμματα. Από την άλλη τα μικροαστικά εξωκοινοβουλευτικά κόμματα που είναι ντυμένα με το μαρξισμό. Οργανώσεις σαν το ΝΑΡ, την ΟΣΕ και τα μ-λ δεσμεύουν τις πιο ανήσυχες δυνάμεις της νεολαίας που αμφισβητούν τα μεγάλα καθεστωτικά κόμματα και τις στρέφουν ιδιαίτερα πίσω από τη λάσπη του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ. Αυτές οι οργανώσεις αποτελούν τον εσωτερικό εχθρό της επαναστατικής νεολαίας, γιατί υπονομεύουν την πολιτική και ιδεολογική τους χειραφέτηση. Ο αντικαπιταλισμός τους είναι ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός της μικροαστικής τάξης.

Τον ίδιο ρόλο παίζει και ο αναρχισμός, που έχει κάνει κεντρικό του σύνθημα την πάλη ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό κάτω από την ιδεολογική επίδραση των ρωσόδουλων και των ψευτοαριστερών μικροαστών. Πρώτη φορά αναρχισμός στην ιστορία παίρνει ουσιαστικά θέση υπέρ του κράτους, και μάλιστα υπέρ του ελληνικού γραφειοκρατικού, εθνικιστικού και θρησκόληπτου κράτους, και συγκεκριμένα τα πυρά του στο ιδιωτικό τμήμα του κεφαλαίου.

Αριστερή κριτική σημαίνει καταγγελία του ελληνικού γραφειοκρατικού στείρου σχολείου. Αυτό σημαίνει ότι η έμφαση θα πρέπει να δοθεί στην αλλαγή του κρατικού σχολείου, κατώτερου και ανώτατου. Γιατί η ιδιωτική παιδεία θα είναι μειοψηφική έτσι κι αλλιώς. Αυτό σημαίνει να καταργηθούν στις χαμηλές βαθμίδες τα Θρησκευτικά και τα μαθήματα εθνοφυλετικής προπαγάνδας, όπως είναι το μάθημα της Ιστορίας. Να καταργηθεί η στείρα διδασκαλία των Αρχαίων Ελληνικών, επειδή υπηρετεί την εθνορατσιστική ιδέα της αιώνιας ανωτερότητας του ελληνικού πολιτισμού. Τόσο στις κατώτερες βαθμίδες όσο και στις ανώτερες πρέπει να αποδοθεί υποχρεωτική πρωτοκαθεδρία του πειράματος και της πειραματικής μελέτης στις φυσικές επιστήμες. Η διδασκαλία των Μαθηματικών να είναι σε άμεση συνάρτηση με τα προβλήματα της φυσικής επιστήμης και της τεχνικής, που χρειάστηκε να λύσουν τα μαθηματικά.

Σε ό,τι αφορά το πολιτικό θεσμικό σκέλος, το προοδευτικό κίνημα θα πρέπει να παλέψει: ΠΡΩΤΟ, για την απελευθέρωση του καθηγητή και του σχολείου από τον ασφυκτικό φασιστικό έλεγχο του Υπουργείου Παιδείας, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά τη μέθοδο και το ακριβές περιεχόμενο της διδασκαλίας, και για την απελευθέρωση του κρατικού τίτλου πτυχίου από την υποχρέωση παρακολούθησης μαθημάτων σε όλες τις κλίμακες της εκπαίδευσης. ΔΕΥΤΕΡΟ, για την αστική δημοκρατική ελευθερία στην ίδρυση σχολείων, εκτός εκείνων που το περιεχόμενο της διδασκαλίας τους εμπίπτει στον ποινικό νόμο.

Κανείς δεν πρέπει να έχει το δικαίωμα να στερεί σε οποιοδήποτε πολίτη ή ομάδα πολιτών να μορφώνονται με τον τρόπο που θέλουν. Εδώ λέμε αποφασιστικά “να στο δικαίωμα στα ιδιωτικά σχολεία και πανεπιστήμια”.

Αλλά ένα ριζοσπαστικό φοιτητικό και μαθητικό κίνημα δε θα πρέπει να μείνει απλά στη συντριβή της καθυστέρησης του ελληνικού σχολείου, αλλά να παλέψει και για την ανατροπή του σύγχρονου αστικού σχολείου από τη σοσιαλιστική πλευρά.

Αριστερή κριτική του σύγχρονου προχωρημένου αστικού σχολείου της Δυτ. Ευρώπης και των ΗΠΑ σημαίνει υπεράσπιση του μαρξιστικού Πολυτεχνικού Σχολείου. Δηλαδή σχολείου που να χωρίζει το χρόνο σπουδής στα γνωστά **ΤΡΙΑ ΪΑ**: Ένα τρίτο στην άθληση, ένα τρίτο στη θεωρία και το πείραμα και ένα τρίτο δουλειά στην παραγωγή.

Μόνο ένα τέτοιο σχολείο θα μπορέσει να βγάλει ολοκληρωμένους, βαθείς και υγιείς ανθρώπους.

Αυτό το σχολείο θα είναι μέσα στην κοινωνική ζωή, μέσα στην παραγωγή, μέσα στα επιστημονικά και τα ταξικά κινήματα που θα συνεχιστούν και στην περίοδο του σοσιαλισμού. Αυτό το σχολείο θα συντρίψει οριστικά τον παραγαλισμό και τη βαριεστημένη εκ των άνω διδασκαλία. Αυτό θα ενώσει την πνευματική με τη χειρωνακτική εργασία, αλλά θα ενώσει και “τις τρεις ηλικίες”, όπως πρώτη δοκίμασε η μεγάλη κινέζικη Πολιτιστική Επανάσταση κάτω από την καθοδήγηση του Μάο Τσε Τουνγκ.

Οι έλληνες μαθητές και φοιτητές έχουν πολύ πλούσιες επαναστατικές παραδόσεις για να είναι υπόδουλοι των θεωριών της “κόκκινης γραφειοκρατίας”, των θεωριών των εθνικιστών και των παπάδων.

Αθήνα, 16.5.1996

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΙΟΣ ΔΙΑΛΥΕΙ ΤΗ ΖΩΝΗ

συνέχεια από τη σελ. 3

χτυπούν τη Ζώνη και να μεγαλώνουν την ανεργία.

Η ΕΣΑΚ και το κόμμα της, σα βασική δύναμη του αντιευρωπαϊκού πολιτικού μετώπου στη χώρα, κατευθύνει αυτούς τους "αγώνες" ενάντια στην Ευρωπαϊκή Ένωση, που τάχα κλείνει τη Ζώνη μέσα από τις εντολές που δίνει στην ελληνική κυβέρνηση.

Όμως αυτό δεν είναι παρά ένα τεράστιο ψέμα, ένα σύνθημα που ποτέ δε στηρίχτηκε σε επιστημονικά επιχειρήματα και πραγματικά ντοκουμέντα.

Οι ευρωπαϊκές ντιρεκτίβες για τη ναυπηγική βιομηχανία δεν έχουν σε τίποτα να κάνουν με τις επισκευές στο Πέραμα.

Η 5η, η 6η και η 7η κοινοτική οδηγία είχαν να κάνουν με τον εκσυγχρονισμό των μεγάλων ευρωπαϊκών ναυπηγείων για να αντέξουν στον ανταγωνισμό με τα ναυπηγεία της Ανατολής. Δυστυχώς και με την ευθύνη των ελληνικών κυβερνήσεων οι οδηγίες αυτές, με τις τεράστιες επιχορηγήσεις που έδιναν, δεν εφαρμόστηκαν στα ελληνικά ναυπηγεία, με αποτέλεσμα σήμερα αυτά να βρίσκονται αρκετά πίσω σχετικά με τα αντίστοιχα ευρωπαϊκά.

Όμως αυτό δεν ισχύει για τη Ζώνη.

Γιατί η επισκευαστική βάση του Περάματος είναι μοναδική στην Ευρώπη και κανένα ευρωπαϊκό κράτος δεν μπορεί να την ανταγωνιστεί.

Ο πραγματικός ανταγωνιστής της Ζώνης βρίσκεται εκτός Ε.Ε., στις φτηνές χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και της Ανατολής.

Όμως και σ' αυτό τον ανταγωνισμό το Πέραμα μπορεί να σταθεί παρά το υψηλό κόστος του, σχετικά με αυτές τις χώρες, χάρη στην ασύγκριτη ποιότητα και τη γρηγοράδα της επισκευής που προσφέρει.

Και όχι μόνο αυτό.

Υπάρχουν τεράστιες ευρωπαϊκές επιδοτήσεις στα πλαίσια των προγραμμάτων για τη στήριξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, **οι οποίες μπορούν και πρέπει να αξιοποιηθούν από τις επιχειρήσεις της Ζώνης**, έτσι ώστε να γίνουν πιο ισχυρές στον παγκόσμιο ανταγωνισμό μέσα στα πλαίσια της Ε.Ε. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε τα παρακάτω προγράμματα, που από μόνα τους ανατρέπουν τα ψευτοεπιχειρήματα πως τάχα η Ε.Ε. και το Μάαστριχ κλείνουν τη Ζώνη:

- Η κοινοτική πρωτοβουλία για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, ύψους 1 δις ECU, για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητάς τους, βελτιώνοντας την τεχνολογία και ενισχύοντας τη διεθνοποίησή τους.

- Η κοινοτική πρωτοβουλία ADAPT, ύψους 1,4 δις ECU, που αφορά την προσαρμογή των επιχειρήσεων στις εξελίξεις της βιομηχανίας και τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας.

- Τα επιχειρησιακά προγράμματα των Διαρθρωτικών Ταμείων που έχουν εγκριθεί για την περίοδο 1994-99.

- Τα δάνεια που παραχωρούνται από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων με επιδοτούμενο επιτόκιο, καθώς και εγγυήσεις από το Ευρωπαϊκό Ταμείο επενδύσεων, σύμφωνα με τις αποφάσεις των διασκέψεων κορυφής του Εδιμβούργου και της Κοπεγχάγης.

- Το 5ο Πρόγραμμα-Πλαίσιο για την Έρευνα και την Τεχνολογική Ανάπτυξη, που θεσμοθετεί ειδικά κίνητρα και ένα ειδικό κονδύλι 700 εκατ. ECU για τη συμμετοχή σε ειδικά ερευνητικά προγράμματα.

- Το νέο πρόγραμμα Leonardo, ύψους 620 εκατ. ECU, για την περίοδο 1995-99, το οποίο περιέχει μέτρα για την εκπαίδευση στελεχών.

Όπως στην προηγούμενη 10ετία χτύπησαν τον εκσυγχρονισμό των μεγάλων ναυπηγείων μέσα στα πλαίσια της Ε.Ε., με αποτέλεσμα να καθυστερήσουν τον εκσυγχρονισμό τους

και την ανάπτυξή τους στον τομέα της κατασκευής, έτσι και σήμερα μέσα από την αντιευρωπαϊκή τους πολιτική προσπαθούν να εμποδίσουν τον εκσυγχρονισμό της Ζώνης και την ανάπτυξή της, προσπαθούν να της κλείσουν το δρόμο στην ανάπτυξή της σαν τη μεγαλύτερη επισκευαστική βάση σ' ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Αυτός είναι ο ένας τρόπος για τη μεγάλη ζημιά που κάνουν στη Ζώνη, αλλά και στη χώρα συνολικά.

Ο άλλος είναι η ανωμαλία.

Είναι πλέον κοινή αποδοχή σ' όλους τους παράγοντες που ασχολούνται με τη Ζώνη πως ο **βασικός λόγος** που οι εφοπλιστές δε φέρνουν τα καράβια τους στο Πέραμα είναι ο φόβος των "απεργιών", γιατί εκεί ακριβώς χτυπιέται η δύναμη της Ζώνης, δηλαδή η ταχύτητα της επισκευής.

Δεν είμαστε εμείς που θα καλέσουμε τον κλάδο να πάψει να αγωνίζεται προκειμένου να φέρουν οι εφοπλιστές τα καράβια τους. Όμως δεν μπορούμε να παραβλέψουμε την πραγματικότητα πως αυτοί είναι σήμερα οι συγκεκριμένοι πελάτες της Ζώνης. Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα: Ή θέλουμε τη Ζώνη μέσα στη διεθνή αγορά της Επισκευής ή τη θέλουμε για κάτι άλλο, όπως ανοιχτά ομολογεί η ΕΣΑΚ στην προκήρυξη που κυκλοφόρησε πέρσι το καλοκαίρι σ' όλους τους δήμους του Πειραιά: **Δηλαδή σαν επισκευαστική βάση της Ακτοπλοΐας και για την εξυπηρέτηση των αναγκών της εθνικής άμυνας.** Μια κλειστή Ζώνη έξω από την διεθνή αγορά, έξω από τον κύριο όγκο των επισκευών, ένα παραμάγαζο δηλαδή έτοιμο να διαλυθεί και να καταρρεύσει.

Γι' αυτό δεν μπορούμε να ανεχτούμε μια γραμμή προβοκατόρικων κινητοποιήσεων, που στοχεύουν όχι στη λύση των εργατικών αιτημάτων, αλλά στο διώξιμο των καραβιών από τη Ζώνη και στον αποκλεισμό της από τη διεθνή αγορά της επισκευής. Ήδη πλησιάζουμε στον Ιούνη και ακόμη, μέσα από την ταχτική των διμερών, δεν έχει υπογραφεί η συλλογική σύμβαση του κλάδου, πράγμα που δημιουργεί σήμερα τη μεγαλύτερη ανωμαλία στη Ζώνη.

Από την άλλη δεν πρόλαβε τούτο το μήνα να μπει λίγη δουλειά και η ΕΣΑΚ άρχισε να κλείνει μια μέρα τη βδομάδα τη Ζώνη, τότε για τα 26 σημεία και τότε για τα 6 μαζί με τον ομογάλακτο της δήμαρχο του Περάματος.

"Κινητοποιήσεις" δηλαδή χωρίς συγκεκριμένα εργατικά αιτήματα ή με αιτήματα σαν τις δεξαμενές, που τα πούλησαν ανοιχτά στις κινητοποιήσεις του προηγούμενου καλοκαιριού.

Ουσιαστικά η ΕΣΑΚ μέσα από το χτύπημα της λειτουργίας της Ζώνης ενδιαφέρεται και για τρία πράγματα μέσα από τον κουβά των 26 σημείων!

- Για να μπει η ίδια μέσα στη διεύθυνση του Ο.Λ.Π. που δημιουργείται για την επισκευαστική Ζώνη, ώστε να κάνει πιο εύκολα τις βρομοδουλειές της.

- Για να πάρει ο δήμος Περάματος κρατικές ενισχύσεις.

- Για την εκκαθάριση του Μητρώου των εργοδωτών, που σημαίνει το φόρτωμα των εργολάβων με υποχρεωτικό μόνιμο προσωπικό, ώστε να επωφεληθεί ακόμη πιο πολύ ο Καλογερίδης στο μεταξύ τους ανταγωνισμό.

Συνάδελφοι!

Η Επιτροπή Αγώνα έχει αναλάβει μια τεράστια ευθύνη: Να οδηγήσει τον κλάδο μπροστά, επιβάλλοντας στο Συνδικάτο την εργατική δημοκρατία, και ταυτόχρονα να δώσει την πάλη για την ανάπτυξη της Ζώνης, μετατρέποντάς τη σε μελίσι δουλειάς και δημιουργίας.

Για να γίνει αυτό πρέπει να απομονωθεί η γραμμή του αντιευρωπαϊκού μεσαίωνα, η γραμμή της διάλυσης και του σαμποτάζ. Η Ζώνη χρειάζεται μια συγκεκριμένη πολιτική ανάπτυξης τέτοια που να δυναμώνει την ανταγωνιστικότητά της μέσα στη διεθνή αγορά της Επισκευής, σπάζοντας τον απομονωτισμό. Μια πολιτική μέσα στα πλαίσια

της Ε.Ε. που θα εκμεταλλευτεί όλους τους ευνοϊκούς παράγοντες για τον εκσυγχρονισμό της με κέντρο την απόκτηση μεγάλων δεξαμενών. Μια πολιτική που θα παίρνει υπόψη της τις ειδικές σχέσεις πελατείας με τον παγκόσμιο εφοπλισμό, αλλά και το σχετικά υψηλό κόστος του Περάματος σε σύγκριση με τις φτηνές χώρες της επισκευής. Μια πολιτική που θα στηριχτεί στην υψηλή ειδίκευση των δουλευτάδων της Ζώνης, στην αγάπη τους για τη δουλειά και στην ταξική τους υπερηφάνεια. Γι' αυτό μια τέτοια πολιτική δεν μπορεί παρά να έχει στο κέντρο της την προστασία του βιοτικού επιπέδου, του ψωμιού και της ζωής αυτών των εργατών.

Καλούμε όλους τους συναδέλφους **να πυκνώσουν τις γραμμές της Επιτροπής**, να αντισταθούν στα φαινόμενα της τρομοκρατίας και των εκβιασμών που επιβάλλει η σημερινή πλειοψηφία της διοίκησης απέναντι σε συναδέλφους που υπέγραψαν το κείμενο της Επιτροπής.

Επίσης δηλώνει πως δε θα ανεχτεί να απειλούνται συνάδελφοι πως δε θα πιάσουν δουλειά από συγκεκριμένους εργοδότες που έχουν "φιλικά" ή "συντροφικά" αισθήματα με την ΕΣΑΚ, όπως συμβαίνει με τον Καλογερίδη και το Σταφυλαράκη.

Τέτοιες απειλές και τέτοια τρομοκρατία δεν πιάνουν στο Λιμάνι.

Κανένας δεν μπορεί να παίξει με το ψωμί του κάθε συνάδελφου.

Καλούμε τους συγκεκριμένους εργοδότες, ή και όποιον ακόμη κάνει τα ίδια, να σταματήσει αμέσως αυτή την αισχρή διαγωγή.

Καλούμε την Ένωση των εργοδοτών να βάλει τέρμα σ' αυτό το διαχωρισμό των συναδέλφων, που θυμίζει άλλες εποχές.

Καμιά δύναμη δεν μπορεί να σταματήσει τον αγώνα μας! Γιατί είναι αγώνας δίκαιος, είναι αγώνας για το ψωμί των οικογενειών μας.

Είναι αγώνας για την υπεράσπιση της Ζώνης, για την υπεράσπιση της ίδιας μας της χώρας.

Πειραιάς, 20 Μάη 1996

Συνάδελφοι!

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΤΕ-ΟΡΓΑΝΩΘΕΙΤΕ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ! ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕ!

ΣΤΕΝΕΣ... ΣΧΕΣΕΙΣ

«Είναι γνωστές οι στενές σχέσεις που υπήρχαν πάντα ανάμεσα στο ΚΚΕ και στους εργαζόμενους της χώρας μας. Γι' αυτή την έννοια οι εργασίες του συνεδρίου του ΚΚΕ είναι θετικές. Το συνέδριο θα εξετάσει τη σημερινή κατάσταση στην κοινωνική και οικονομική πραγματικότητα και θα προτείνει λύσεις, οι οποίες θα μπορούν να αξιοποιηθούν καλύτερα από τους εργαζόμενους».

Αυτά δεν τα είπε κάποιο στέλεχος του Περιεσού, αλλά ο Χ. Πρωτόπαπας, ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ, και δημοσιεύτηκαν στο *Ριζοσπάστη* Εμείς τι να πούμε;

Φαίνεται πως το ξύλο και οι βρισιές των κιντών έπιασαν τόπο. Όσο για το *Ριζοσπάστη* δε χρειάζεται να εξηγήσει πώς ο "πράχτορας των ευρωπαϊκών μονοπωλίων" λέει τώρα "Ζήτω το κόμμα!"

Στο ίδιο μήκος κύματος μίλησε και άλλος ένας συνδικαλιστής, αγρίως υβρισμένος και προπηλακίζόμενος από τους κνίτες του Περιεσού, ο Γ. Μίχας, πρόεδρος του Ε.Κ. Πειραιά και από τα στελέχη στο σοματείο του Σκαρμαμαγκά.

Ανάμεσα στα άλλα είπε:

«Πραγματικά πιστεύω ότι οι αποφάσεις του συνεδρίου θα δώσουν ώθηση σε μας τους εργαζόμενους και ότι θα έχουμε στήριξη σε όποια προβλήματα αντιμετωπίσουμε σήμερα».

Όπως στα ναυπηγεία, συνάδελφε Μίχα, ή όπως στην επισκευαστική ζώνη

Εκεί πραγματικά σας... ώθησαν!

ΙΜΙΑ: Φιλοπόλεμη πολιτική Πάγκαλου

Μετά την κρίση στα Ίμια τον περασμένο Φλεβάρη, οι ελληνοτουρκικές σχέσεις μπήκαν σε μια νέα περίοδο. Αυτό που χαρακτηρίζει αυτή την περίοδο είναι η πολιτική λύση που έστω φαινομενικά επιλέχτηκε και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου σαν τρόπος επίλυσης των διαφορών τους. Πάνω σ' αυτή τη βάση και τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα προσπαθούσαν να κερδίσουν -το καθένα για λογαριασμό του- ότι περισσότερο μπορούσε. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια μπορεί να εντάξει κανείς και το μπλοκάρισμα της διαδικασίας εισόδου της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση ή την παρεμπόδιση της έναρξης του χρηματοδοτικού πρωτόκολλου από την

Ε.Ε. προς τη γειτονική χώρα.

Οι τελευταίες αυτές ενέργειες, που έχουν άμεση σχέση με την πολιτική της Ε.Ε., έχουν δημιουργήσει αντιθέσεις μέσα στους κόλπους της ως προς την Ελλάδα, αφού κάθε φορά η χώρα μας είναι εκείνη που βάζει μόνιμα βέτο σε οποιοδήποτε άνοιγμα της προς την Τουρκία. Έχουμε αναλύσει πόσο ελεεινή είναι αυτή η ελληνική θέση, αφού κόβει το δρόμο αυτής της χώρας προς την Ευρώπη, ενισχύοντας έτσι τις ισλαμικές και αντιδραστικές δυνάμεις στο εσωτερικό της. Δυνάμεις που είναι σαφώς επικίνδυνες όχι μόνο για τον τουρκικό λαό, αλλά και γενικότερα για την ειρήνη στην περιοχή, αφού πρόκειται για τις πιο σοβινιστικές δυνά-

μεις μέσα σ' αυτή τη χώρα.

Παρατηρούμε, λοιπόν, τώρα τελευταία μια στροφή στην ελληνική εξωτερική πολιτική πάνω στα ελληνοτουρκικά. Πιο συγκεκριμένα, παρατηρείται μια αλλαγή από την προηγούμενη πορεία, δυστυχώς όχι προς το καλύτερο, αλλά προς το χειρότερο. Τα εγκαίνια αυτής της πολιτικής τα πραγματοποιήσε προ ημερών ο υπουργός Εξωτερικών Πάγκαλος διοργανώνοντας κρουαζιέρα στις βραχονησίδες Ίμια για τους ξένους δημοσιογράφους. Τότε η άλλη πλευρά απάντησε οργανώνοντας και αυτή αντίστοιχη στον ίδιο χώρο. Έχουμε δηλαδή να κάνουμε από δω και προς με μια πολεμική διπλωματία, κλιμακώνοντας έτσι την α-

ντιπαράθεση ανάμεσα στις δυο χώρες. Την κύρια ευθύνη αυτής της νέας στρατιωτικής διπλωματίας την έχει ο Πάγκαλος. Αυτή η πολιτική έντασης του ρωσόφιλου Πάγκαλου αντιστοιχεί ακριβώς στην προσπάθεια της τάσης Γκιλιμάζ της τουρκικής αστικής τάξης να εκτονώσει την κρίση με μετριοπαθείς πολιτικές προτάσεις. Σαν επιστέγασμα αυτής της αλλαγής, που πρώτα και κύρια εκφράστηκε από τον Πάγκαλο, έχουμε τις δηλώσεις του ίδιου στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, από όπου παραθέτουμε μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα: «...Εγώ, αντίθετα, επιδιώκω την όσο γίνεται μεγαλύτερη στρατιωτικοποίηση όχι μόνο των νησιών, αλ-

λά όλης της Ελλάδας. Διότι για να ασκήσω διπλωματία έχω ανάγκη από στρατιωτική ισχύ... Πρέπει να εξασφαλισουμε υπεροπλία στον αέρα και στη θάλασσα! Χωρίς αυτά είναι άσκοπο να μιλάμε για εξωτερική πολιτική και υπερηφάνειες... Δε θέλουμε μορφωμένους ανθρώπους των γραφείων. Θέλουμε Ράμφο να ηγούνται των ενόπλων δυνάμεων...»

Οπωσδήποτε η πολιτική αυτή είναι επικίνδυνη και τυχοδιωκτική και σε τίποτα δεν έχει να κάνει με την εθνική υπερηφάνεια που επικαλείται ο Πάγκαλος. Ίσα-ίσα, είναι πολιτική υποταγής στη ρώσικη υπερδύναμη.

Είναι χρέος κάθε προοδευτικού ανθρώπου που θέλει την ειρήνη να αντισταθεί σε πολιτικές σαν του Πάγκαλου, που καθόλου δεν έχουν να κάνουν με την πρόοδο και την προκοπή αυτού του τόπου.

Η ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ ΣΤΗ ΝΔ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΣΟΚ

συνέχεια από τη σελ. 1

τήν εξωτερικά, παίρνοντας βέβαια με έμμεσο τρόπο θέση υπέρ των πιο αντιδραστικών ρευμάτων στα μεγάλα κόμματα: στη Ν.Δ είναι ενάντια στο Μητσοτάκη, στο ΠΑΣΟΚ είναι με το Λαλιώτη και δευτερευόντως με τους εθνικιστές του Τσοχατζόπουλου.

Είναι πολύ χαρακτηριστικός, για παράδειγμα, ο τρόπος με τον οποίο ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ υποστήριξαν από πάνω μέχρι κάτω την ελεεινή θέση Λαλιώτη στις χωματερές ("όχι καύση-όχι Ριτσώνα").

Η ΠΑΛΗ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ

Αυτός ο πολιτικός συγχρονισμός ανάμεσα στις δύο εσωκομματικές συγκρούσεις δε σημαίνει ότι αυτές είναι ίδιες στην έντασή τους, αν και μοιάζουν πολύ στην ποιότητά τους. Και στα δύο μεγάλα κόμματα πρόκειται για τη σύγκρουση ανάμεσα στα ευρωπαϊόφιλα δημοκρατικά τμήματά τους, από τη μια, και τα εθνικιστικά και ρωσόδουλα, από την άλλη. Όμως στη ΝΔ η μάχη είναι πιο κρίσιμη και πολύ πιο έντονη, γιατί το εθνικιστικό και ρωσόφιλο στρατόπεδο Έβερτ δεν έχει κατακτήσει την πολιτική ηγεμονία και στέκεται στην εξουσία μόνο χάρη σε ένα διαρκές οργανωτικό πραξικόπημα και στην άγνοια στην οποία είναι βυθισμένη η μεγάλη ενδιάμεση στελεχική μάζα αυτού του κόμματος. Αντίθετα, στο ΠΑΣΟΚ το στρατηγικό μέτωπο των ρωσόδουλων με τους αντιευρωπαϊούς εθνικιστές είναι τόσο πολύ δουλεμένο και επικεντρωμένο πάνω στον παγιωμένο αντιτουρκισμό, δηλαδή τόσο ηγεμονικό, ώστε η ευρωπαϊκή τάση Σημίτη να γίνεται τώρα πρωταθλήτρια σε αντιτουρκισμό για να εξασφαλίσει μια ισχυρή κομματική θέση. Δείγμα αυτής της αδυναμίας της ευρωπαϊκής τάσης του ΠΑΣΟΚ είναι ότι η συμπαγής ρωσόδουλη φράξια Λαλιώτη-Σκανδαλίδη-Τζουμάκα έχει την πολυτέλεια να χρησιμοποιεί την αντίθεση της ευρωπαϊκής τάσης με τους εθνικιστές, ώστε το μέτωπο με την πρώτη να ανοίγει ρήγματα σε βάρος της δεύτερης. Αν ο Σημίτης ήταν στ' αλήθεια δυνατός και διεκδικούσε ηγεμονία μέσα στο ΠΑΣΟΚ, τότε ο Λαλιώτης θα τον συνέτριβε σε αποφασιστικό μέτωπο με τον Τσοχατζόπουλο, αλλά και με τον τσαντευόμενο μεταξύ Δύσης και Ανατολής εθνικιστή Αρσένη.

Αυτός είναι και ο λόγος που τελευταία έχει ξεκινήσει μια αντίθεση Σημίτη - Λαλιώτη. Οι ρωσόδουλοι κεντριστές ήταν σίγουροι ότι ο Σημίτης θα υποτασσόταν στη φόρμουλα τους "όχι τώρα αντιπρόεδρος - φτάνει ο Σκανδαλίδης σαν γραμματέας της ΚΕ". Αυτή ήταν η ρώσικη εκδοχή της διαρχίας, όπου ουσιαστικά τη θέση του αντιπροέδρου Τσοχατζόπουλου θα έπαιρνε ο γραμματέας της ΚΕ Σκανδαλίδης. Όμως ο Σημίτης είπε αποφασιστικά "όχι" μέσω του έμπιστου του Πασχαλίδη. Τότε ο Λαλιώτης κατακραύνασε τον Πασχαλίδη σαν "αυτό-

κλητο εκπρόσωπο του πρωθυπουργού", και εκείνος ανταπάντησε ότι δεν αναγνωρίζει το Λαλιώτη σαν τοποτηρητή της "κομματικής νομιμότητας". Αυτή ήταν μεγάλη προσβολή για τους ρωσόδουλους κεντριστές, προσβολή που ολοκληρώθηκε όταν ο Σημίτης ψήφισε μαζί με τον Τσοχατζόπουλο γής αντιπρόεδρο στο Συνέδριο και ενάντια στην πρόταση των κεντριστών να μην εκλεγεί αντιπρόεδρος. Αυτή την τελευταία ψήφισαν οι λαλιωτικοί μαζί με τους φιλολαλιωτικούς λοχαγούς του Καστανίδη και μαζί με τους γεννηματικούς του Παπαϊωάννου. Όμως όλοι οι κεντριστές μαζί μάζεψαν γύρω στους 30 ψήφους, την ώρα που Σημίτης και Τσοχατζόπουλος μάζεψαν περίπου 70 ψήφους υπέρ της εκλογής αντιπρόεδρου.

Ήταν ίσως η πρώτη φορά που ευρωπαίοι και εθνικιστές ενώθηκαν ενάντια στους "ρώσους". Βέβαια, εδώ δεν πρόκειται για μια αληθινή ενότητα. Αντίθετα, πρόκειται για την απόφαση των δύο πιο εχθρικών φραξιών -Σημίτη και Τσοχατζόπουλου- να προτιμήσουν να εξοντωθεί ο ένας από τους δύο παρά να αναγνωρίσουν στους κεντριστές το ρυθμιστικό ρόλο μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αυτός είναι πιθανά και ο λόγος που το μαντείο της Εκάλης εμφανίζει ξαφνικά τον Παπανδρέου να αναγορεύει σε πρώτο και βασικό πολιτικό του σύνδεσμο με το ΠΑΣΟΚ το Σκανδαλίδη και αφήνει προκλητικά το Σημίτη σε μια πολύ πιο παρακατιανή θέση.

Η απάντηση του Λαλιώτη σ' αυτή τη θρασυτατή και ξαφνική ανεξαρτητοποίηση του Σημίτη ήταν το βέτο του στην αλλαγή του νόμου για την ονομαστικοποίηση των μετοχών των Ανωνύμων Εταιρειών. Η ονομαστικοποίηση ήταν ένα συνηθισμένο σαμποταριστικό μέτρο των ρωσόδουλων που τινάζει στον αέρα την οικονομία. Ο Σημίτης θέλησε να το αλλάξει. Αν αποτύχει, πέρα από την οικονομική βύθιση, θα εισπράξει και την πλήρη ανεμπιστοσύνη του μεγάλου δυτικόφιλου κεφαλαίου, που αποτελεί το ουσιαστικό του έρεισμα.

Πέρα από αυτό, οι "θεσμικοί ρώσοι" του ψευτοΚΚΕ έκαναν ταυτόχρονα την μπουκά στο υπουργείο του πιο γνήσιου ευρωπαϊστή του ΠΑΣΟΚ, του Παπαδόπουλου, και θα κάνουν κι άλλα αν ο Σημίτης επιμένει να κατεβεί για υποψήφιος στην αντιπροεδρία. Κάτι τέτοιο θα ήταν μια καταστροφή για τους ρωσόδουλους, καθώς θα σήμαινε είτε εκλογή Σημίτη στην αντιπροεδρία είτε αποτυχία Σημίτη, παραίτησή του και εκλογές.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΣΤΗ ΝΔ

Όμως οι εκλογές σε μια τέτοια περίπτωση θα ήταν κάτι πολύ άσχημο για τους ρωσόδουλους, επειδή αυτόματα το μεν ΠΑΣΟΚ θα πήγαινε στις εκλογές με ηγεμονία Τσοχατζόπουλου (και με αποστάτη το Σημίτη), η δε ΝΔ θα βρισκόταν όμηρος του Μητσοτάκη.

Η οξύτητα που παίρνει ξαφνικά η διαμάχη μέσα στη ΝΔ δεν είναι

καθόλου ανεξάρτητη με το ενδεχόμενο πρόωρων εκλογών. Ο Μητσοτάκης ξέρει ότι τώρα πρέπει να ξεκινήσει την αντεπίθεσή του ακριβώς γιατί ένα δραστήριο εκλογικό σάλπισμα του Έβερτ μπορεί να τσακίσει έναν αδύναμο Μητσοτάκη. Άλλωστε αυτό ήταν ένα δίδαγμα από το τελευταίο πραξικόπημα του Έβερτ, όπου, δίχως να αντιδράσει κανείς ενδιάμεσος (Σουφλιάς, Μάνος, Τζανατάκης), κατατομήθηκαν σε μια νύχτα τα δυο πρωτοπαλίκαρα του Μητσοτάκη στο πολιτικό Συμβούλιο της ΝΔ, ο Κούβελας και η Μπακογιάννη. Αυτή την κίνηση την ένταξε ο Έβερτ στην ανάγκη της κατοχύρωσης της ηγεμονίας του, ώστε να επιτευχθεί η μάζεψουμ προεκλογική ενότητα και ετοιμότητα του κόμματος. Σ' αυτό τον εκβιασμό τα διψασμένα για κρατική εξουσία κοινοβουλευτικά άλογα υποκύπτουν σχεδόν ανατακλαστικά με τη σκέψη: καλύτερα Έβερτ αρχηγός παρά ήττα στις εκλογές. Έτσι καταφέρνουν να καταπιούν αυτό τον πολύ χοντρό άνθρωπο.

Στο σημείο αυτό ο Μητσοτάκης απαντάει με την ολομέτωπη επίθεσή του και τη συγκρότηση της ανοιχτής βουλευτικής ομάδας των εικοσιτεσσάρων. Αυτή είναι η πρώτη έμμεση απειλή διάσπασης πριν από τις εκλογές, η δήλωση δηλαδή του Μητσοτάκη ότι δεν είναι διατεθειμένος να δεχτεί μια ΝΔ στην εξουσία, στην οποία η τάση του δε θα έχει τόση βουλευτική δύναμη, ώστε τουλάχιστον να κρίνει την κυβερνητική πλειοψηφία. Αυτή η επίδειξη ισχύος εκδηλώνεται στο πιο αδύναμο σημείο του Έβερτ. Στη σχέση του με τον κατεξοχίην μεγαλοαστό της Ρωσίας, τον Κόκκαλη μέσω του δικηγόρου του δεύτερου Προκόπη Παυλόπουλου. Ο Έβερτ υποχρεώνεται να επιτεθεί με πάθος στην Ιντρακόμ μέσα στη Βουλή, αλλά του είναι αδύνατο να μην καλύψει τον Παυλόπουλο, που εξασφαλίζει τους πρακτικούς του δεσμούς με το ρώσικο στρατόπεδο και που αναδείχτηκε κυβερνητικός εκπρόσωπος την ίδια μέρα και ακριβώς σαν έκφραση της ήττας Κούβελα - Μπακογιάννη.

Είναι φυσικό λοιπόν ο Μητσοτάκης να συγκεντρώνει τα πυρά του στον Παυλόπουλο, ενώ την ίδια ώρα το αδρανές κέντρο, που τον είχε εγκαταλείψει λίγες μέρες πριν, περιφέρεται ανήσυχο και αμήχανο ανάμεσα στους δύο αρχηγούς. Έτσι στο πάρτι των γενεθλίων του ο Μητσοτάκης επιδεικνύει 60 βουλευτές.

Η αναμέτρηση φτάνει στην κορύφωσή της, οπότε ο Έβερτ επιτίθεται πια στα διαπλεκόμενα, που οδηγούν δήθεν σε κρίση τη ΝΔ. Πραγματικά, οι ρωσόδουλοι αρχίζουν να ανησυχούν με τη ΝΔ και ρίχνουν τη γραμμή ότι Λαμπράκης, Τεγόπουλος, Αλαφούζος ετοιμάζουν διάσπαση σε ΝΔ και ΠΑΣΟΚ για να φτιάξουν ένα νέο κόμμα σαν σύνθεση της μητσοτακικής ΝΔ και του σημιτικού ΠΑΣΟΚ.

Αυτή είναι η συνηθισμένη μέθοδος αντιστροφής της αλήθειας,

που βρίσκεται στο ότι η Ρωσία και οι πράχτορές της επιχειρούν να εξασφαλίσουν την ηγεμονία στα δύο μεγάλα κόμματα. Και ενώ έχουν ήδη καταφέρει να ηγεμονεύσουν μέσα από το αντιδυτικό μέτωπο στο ΠΑΣΟΚ, δίνουν την πιο σκληρή και αποφασιστική τους πάλη για να κερδίσουν την ηγεμονία στο κατεξοχίην κόμμα της ελληνικής βιομηχανικής και εμπορικής αστικής τάξης, τη ΝΔ.

Σ' αυτή τη λυσσασμένη τους απόπειρα οι Ρώσοι έχουν σαν τον πιο σκληρό τους αντίπαλο τα τμήματα εκείνα της δυτικοφίλης, αλλά και εθνικιστικής μεγαλοαστι-

κής τάξης που ελέγχουν τα ΜΜΕ. Σ' αυτόν τον τομέα οι Ρώσοι έχουν το μεγαλύτερο πρόβλημα. Γι' αυτό ο καμβάς της πάλης τους είναι ενάντια στα "διαπλεκόμενα των ΜΜΕ". Και βέβαια οι υποκριτές κρύβουν ότι το πιο μεγάλο διαπλεκόμενο είναι η ένωση της ανώτατης κομματικής γραφειοκρατίας με τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες των ΔΕΚΟ, με τις ομάδες πίεσης των τραμπούκων "δρόμου και μπουκάς" και, κυρίως, με τη στρατηγική διαπλοκή της ελληνικής "εθνικής πολιτικής" με την ιμπεριαλιστική πολιτική της Ρωσίας.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΟΞΙΝΗ

Ο Λαλιώτης στηρίζει την επίθεσή του στη μέθοδο καύσης των σκουπιδιών στον ισχυρισμό ότι είναι επικίνδυνη η διοξίνη, η ουσία που βγαίνει στον αέρα από αυτή την καύση. Αυτό τον κίνδυνο το δανείζεται ο Λαλιώτης από την ομοιάματή του Greenpeace. Τελευταία η Greenpeace έκανε πολύ φασαρία στη Γαλλία, επειδή το εκεί υπουργείο Γεωργίας δε συμπεριζέται τη θέση της για τον κίνδυνο από τη βιομηχανική καύση των σκουπιδιών και τη διοξίνη.

Μαθαίνουμε λοιπόν από τη *Monde* της 23ης του Μάη τα εξής σχετικά με το ζήτημα της διοξίνης:

Η διοξίνη δεν επηρεάζει απευθείας τον άνθρωπο, αλλά μέσω των βοοειδών που, όταν τρώνε χορτάρι δίπλα σε εργοστάσια που βγάζουν διοξίνη από τα φουγάρα τους, τότε το γάλα αυτό αποχτάει μια περιεκτικότητα σε διοξίνη. Άρα τα εργοστάσια βιομηχανικής καύσης που θα μπορούσαν να εγκατασταθούν στην Αττική δε θα επηρεάσουν καθόλου το ανύπαρκτο γάλα των ανύπαρκτων αγελάδων που βόσκουν στις απέραντες εύφορες πεδιάδες των Γλυκών Νερών και του Αυλώνα. Η Greenpeace τα έβαλε με το υπουργείο Γεωργίας της Γαλλίας επειδή της χάλασε τη μεσαιωνική αντιβιομηχανική μανέστρα. Γι' αυτό κάλεσε στη Γαλλία εспеυσμένα έναν αμερικάνο ειδικό ονόματι Πωλ Κόνετ, που ισχυρίζεται ότι η διοξίνη δε βλάπτει μόνο μέσα από το γάλα τον άνθρωπο, αλλά και απευθείας. Ακόμα η Greenpeace κατάγγειλε το γαλλικό υπουργείο Γεωργίας ότι δε δημοσιεύει την έρευνά του για τη διοξίνη. Ο γάλλος υπου-

ργός Γεωργίας απάντησε στην Greenpeace ότι αυτή η μελέτη έχει κοινοποιηθεί πλατιά σε όλη τη Γαλλία. Πρόκειται για ένα ντοκουμέντο του Νοέμβρη του 1995, που δίνει τα αποτελέσματα ενός ελέγχου της δηλητηρίασης του γάλακτος από τις διοξίνες ανάμεσα στα 1994 και 1995. Ο έλεγχος έγινε σε 14 νομούς πάνω σε νωπό γάλα αγελάδων που έβοσκαν δίπλα σε εργοστάσια καύσης σκουπιδιών. Σύμφωνα λοιπόν με το γαλλικό υπουργείο Γεωργίας:

«Τα αποτελέσματα από τις παρατηρήσεις δειγμάτων από ωμό γάλα είναι εντελώς ικανοποιητικά και σύμφωνα με τα πιο ακραία όρια που γίνονται σήμερα δεκτά στις περισσότερες χώρες» (6 πικογραμμάρια για κάθε γραμμάριο λιπαρής ύλης ή 5 πικογραμμάρια για τη Γερμανία) «*παρ' ό,τι επελέγησαν μέρη δειγματοληψίας που βρίσκονταν κοντά σε καυστήρες σκουπιδιών και σε μολύνουσες βιομηχανίες*».

Παράλληλα το γαλλικό υπουργείο Υγείας εκτιμάει ότι τίποτα, με τα μέχρι στιγμής δεδομένα, δε δικαιολογεί την απασχόληση με αυτό το ζήτημα του εθνικού δικτύου της δημόσιας υγείας. Τέλος, με το ίδιο άρθρο η *Monde* μας ενημερώνει ότι στις ΗΠΑ και τον Καναδά υπάρχει η εκτίμηση ότι η ύπαρξη πολύ μικρών δόσεων διοξίνης μπορεί να είναι η αιτία τροφικών ανισορροπιών και καρκινικών αμυχών, ενώ αντίθετα άλλοι ειδικοί ισχυρίζονται ότι τίποτα δεν έχει αποδειχτεί πάνω σ' αυτό το ζήτημα και ότι η διοξίνη είναι επικίνδυνη μόνο στην τυχαία έκθεση σε μεγάλες δόσεις (*Monde*, 22 Σεπτ. 1994).

Οι Μακεδόνες τους πήραν είδηση...

Απλά αντιγράφουμε από την *Ελευθεροτυπία* στις 21 του Μάη: «*Η βουλγαρική εφημερίδα αναφέρει ακόμη ότι ο πρόεδρος της FYROM (για μας Δημοκρατίας της Μακεδονίας) μίλησε επίσης για ρώσικη "προσπάθεια να προωθηθεί ορθόδοξος άξονας, στον οποίο θα περιλαμβάνονται η Σόφια, τα Σκόπια, το Βουκουρέστι,*

η Αθήνα και η Λευκορωσία», κίνηση που -όπως ανέφερε ο Γκλιγκόροφ- επιβεβαιώθηκε και από τον πρόεδρο της ρώσικης Βουλής κατά τη πρόσφατη επίσκεψή του στα Σκόπια».

Είναι αυτό που λέμε "ορθόδοξο τόξο" του φασισμού και του πολέμου.

ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΠΡΩΤΟ ΚΟΜΜΑ ΣΤΗΝ ΙΝΔΙΑ

Οι νέες πολιτικές εξελίξεις που ξεκίνησαν με τις πρόσφατες εκλογές στην Ινδία παίζουν έναν κρίσιμο ρόλο στους παγκόσμιους συσχετισμούς. Στη συνδιάσκεψη της ΟΑΚΚΕ, το Νοέμβριο του '95, γράψαμε στο κείμενο της πολιτικής απόφασης: «*Αν στις Ινδίες επικρατήσουν οι ραγδαία ανερχόμενες νεοναζιστικές δυνάμεις των Ινδουιστών-Εθνικιστών, τότε η Ρωσία θα πραγματοποιήσει πιθανότατα το παλιό της όνειρο να κατέβει στον Ινδικό, απ' όπου θα ελέγξει το δρόμο των πετρελαίων*». Αυτό ακριβώς συνέβηκε. Το κόμμα των Ινδουιστών-Εθνικιστών με την ονομασία Μπαρτίγια Τζανάτα (BJP), δηλ. India People's Party, κέρδισε την πλειοψηφία στις εκλογές, χωρίς όμως να φτάσει σ' ένα τέτοιο ποσοστό ώστε να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση. Πήρε, λοιπόν, εντολή μέχρι τις 31 Μάη για να συγκεντρώσει, η κυβέρνηση που έφτιαξε, ψήφο εμπι-

στοσύνης στη Βουλή, πράγμα που σημαίνει άλλες 78 ψήφους.

Το BJP είναι στην ουσία ένα μέτωπο πολιτικών ρευμάτων και τάσεων με κοινό γνώρισμα τον εθνικισμό. Πολιτικός και ιδεολογικός καθοδηγητής όλων αυτών είναι ένας σκληρός ναζιστικός πυρήνας, η Ραστρίγια Σουαγιαμβέσβκ Σανγκ (RSS), δηλαδή η Εθνική Οργάνωση Αυτοάμυνας. Ανοιχτοί οπαδοί του Χίτλερ και της ιδέας της φυλετικής καθαρότητας, έχουν συγκροτήσει ένα στρατιωτικό σώμα στα πρότυπα των SS που έχει δράσει ήδη στα 1992 καίγοντας ένα ιερό τζαμί του 16ου αιώνα στην πόλη Αγιοντίγια και προκαλώντας την απάντηση της μουσουλμανικής μειονότητας (πλειοψηφία σ' εκείνη την περιοχή), που κατέληξε στη σφαγή χιλιάδων ανθρώπων, κυρίως μουσουλμάνων.

Το RSS (όπως και το BJP) είναι αντιδυτικό και έχει απειλήσει ότι θα κηρύξει την Ινδία πυρηνικό κρά-

τος, εκτός αν οι ΗΠΑ και οι άλλες δυνάμεις υπογράψουν συνθήκη καταστροφής των αποθεμάτων τους. Η σιγουριά τους έρχεται απ' το γεγονός ότι η Ινδία αποτελεί μια απ' τις χώρες που η Ρωσία προμηθεύει με οπλισμό. Πρόσφατα έγινε γνωστό ότι οι Ινδοί θα αποκτήσουν πυρηνικά υποβρύχια με τη βοήθεια των ρώσων ειδικών. Το πρόγραμμα κατασκευής θα αρχίσει στα 1997 και τα υποβρύχια θα λειτουργήσουν το 2004 (*Herald Tribune*, 23/5).

Στην οικονομία υποστηρίζει την ιδιωτικοποίηση, αλλά αποκλειστικά με ινδικά κεφάλαια. Θέλει να εμποδίσει την εισαγωγή ξένων, δυτικών δηλ. κεφαλαίων στην Ινδία και να επιβάλει φραγμούς. Στην προεκλογική εκστρατεία οι υποψήφιοι του BJP επιτέθηκαν σε αμερικάνικες επιχειρήσεις όπως τα "KENTUCKY FRIED CHICKEN" (*Newsweek* 27/5).

Το RSS, όμως, θέλει μια καθαρή

νίκη για να συγκεντρώσει ολόκληρη την εξουσία με τη λαϊκή αποδοχή και πιέζει τώρα ώστε να μη φθαρεί από μια αδύναμη κυβέρνηση.

Επικεφαλής του BJP και του κυβερνητικού σχήματος είναι ο Αττάλ Μπιχάρι Βαγιαπίγιε, που είχε διατελέσει υπουργός Εξωτερικών την περίοδο που η αστική τάξη της Ινδίας έπαιζε πολύ με το ρώσικο σοσιαλμπεριαλισμό. Οι Δυτικοί έχουν γοητευτεί απ' το εκσυγχρονιστικό προσωπείο που δείχνει. Αλλά ο Βαγιαπίγιε είναι μέλος του RSS, όπως όλοι σχεδόν οι ανώτατοι ηγέτες του κόμματος.

Απέναντι στους Ινδουιστές βρέθηκε σε άνοδο το Εθνικό Μέτωπο-Αριστερό Μέτωπο, δηλ. οι "κνίτες" της Ινδίας σε συμμαχία με ένα κόμμα της αστικής τάξης. Ηγέτης των ψευτοκομμουνιστών είναι ο Γιότι Μπόσι, ένας πρόην μαοϊκός, το χειρότερο είδος σοσιαλφασίστα.

Μετά τη νίκη των Ινδουιστών-Εθνικιστών οι κνίτες θέλησαν μαζί με το κόμμα του Κογκρέσου (το κλασικό κόμμα της αστικής τάξης) να εμποδίσουν το BJP να πάρει εξουσία. Αλλά φαίνεται πως οι "κνίτες" δεν κατόρθωσαν να εξασφαλίσουν την ηγεμονία σ' αυτό το μέτωπο και ο Μπόσι επέστρεψε στη Δυτική Βεγγάλη, όπου κυβερνάει το μικρό κρατίδιο (κάτι σα δήμος σ' εμάς). Οι "κνίτες" δεν μπορούν να έρθουν σε ανοιχτή συμμαχία με το BJP, παρ' όλο που είναι και οι δύο ρωσόφιλοι, εξαιτίας του ανοιχτά νεοναζιστικού χαρακτήρα του RSS, που θα τους εκθέσει, μια και παριστάνουν τους δημοκράτες.

Είναι ακριβώς για τον ίδιο λόγο που το ψευτοΚΚΕ δε βγαίνει ανοιχτά σε κοινή διαδήλωση ενάντια στην Ευρώπη με τη "Χρυσή Αυγή".

ΟΥΡΑΛΙΑ: ΤΕΡΑΤΩΔΕΙΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Στα μέσα Απρίλη έγινε γνωστό ότι η Ρωσία φτιάχνει ένα υπόγειο στρατιωτικό συγκρότημα στα Ουράλια. Κρυμμένο μέσα στο βουνό Γιαμαντάου της περιοχής Μπιελορέτσκα στα νότια Ουράλια, περιλαμβάνει την κατασκευή σιδηροδρομικού δικτύου, μιας μοντέρνας λεωφόρου και πόλεις για δεκάδες χιλιάδες εργάτες και τις οικογένειές τους, σύμφωνα με τη ρώσικη εφημερίδα *Σοβιέτσκγια Ροσίγια*.

Ενώ η πληροφορία αυτή γίνεται γνωστή, οι Ρώσοι αρνούνται να πουν οτιδήποτε για τη φύση αυτής της κατασκευής. Διαδίδουν ότι πρόκειται για ορυχείο, χώρο εναπόθεσης ρώσικων θησαυρών, περιοχή αποθήκευσης τροφίμων, χώρο απόρριψης πυρηνικών υλικών και υπόγειο καταφύγιο για τους ρώσους ηγέτες σε περίπτωση πυρηνικού πολέμου.

Οι Δυτικοί που παρατήρησαν την κατασκευή με αμερικάνικους κατασκευαστικούς δορυφόρους δηλώνουν ανήσυχτοι, μια που η Ρωσία αρνείται οποιαδήποτε πληροφορία για το έργο. Το ρώσικο υπουργείο Άμυνας, απαντώντας σε γραπτές ερωτήσεις των δημοσιογράφων, είπε: «*Δεν υπάρχει πρακτική στο Υπουργείο Άμυνας της Ρωσίας να πληροφορεί τα ξένα μέσα μαζικής ενημέρωσης για εγκαταστάσεις, οποιασδήποτε φύσης, που βρίσκονται υπό κατασκευή για το σκοπό της ενίσχυσης της ασφάλειας της Ρωσίας*» (*Herald Tribune*, 17 Απρίλη).

Όλα αυτά συμβαίνουν την ίδια στιγμή που το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και οι ΗΠΑ προσφέρουν πλουσιοπάροχα εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια στη Ρωσία για να εξασφαλίσουν την οικονομία της ελεύθερης αγοράς, την απόσυρση των παλαιών πυρηνικών όπλων και γενικά τη συμμόρφωση των Ρώσων με τις συμφωνίες τις σχετικές με τον έλεγχο του οπλισμού.

Η ανακάλυψη των σχεδίων της

Ρωσίας προκάλεσε μεγάλη ανησυχία μέσα στην αμερικάνικη αστική τάξη, απ' την ώρα που ο ρωσόφιλος Κλίντον, για να κερδίσει την έγκριση της χρηματοδότησης απ' το Κογκρέσο, είχε την υποχρέωση να πιστοποιήσει ότι οι Ρώσοι δε θα προχωρήσουν σε νέες στρατιωτικές κατασκευές πέρα απ' τις αναγκαίες για την άμυνά τους. Η ανησυχία όμως αυτή εξαντλείται σε μια συναισθηματική αναταραχή, μια που ο δυτικός ιμπεριαλισμός είναι ανίκανος να διακρίνει ότι ο ταξικός αδελφός του, ο ρώσικος σοσιαλμπεριαλισμός, θέλει να αποκτήσει την παγκόσμια ηγεμονία μέσα απ' τον πόλεμο, τσακίζοντας την ψεύτικη μονοκρατορία του.

Η Δύση είναι διατεθειμένη να πιστεύει κάθε στιγμή τα επιχειρήματα και τις δικαιολογίες της ρώσικης διπλωματίας για να μην επιστρέψει στον τρόπο ενός ψυχρού πολέμου. Τη βολεύει αφάνταστα μια παγκόσμια οικονομία με ελεύθερη κίνηση κεφαλαίων και εμπορευμάτων, όπου όλοι οι ισχυροί θα ανταγωνίζονται με σχετικά καθορισμένους κανόνες και θα καταπιέζουν τις αδύναμες χώρες του Τρίτου Κόσμου, ενώ ο κίνδυνος των "βάρβαρων εργατών" και ο μαρξισμός θα ενταφιαστούν για πάντα. Έτσι παραχωρεί τελικά βήμα-βήμα στη Ρωσία όλα σχεδόν τα πολιτικά και στρατιωτικά προνόμια για να την κατασπαράξει.

Αυτό συνέβηκε και στο συνέδριο της Βιέννης στις 2 και 3 Απρίλη για τον περιορισμό της διάδοσης ευαίσθητης στρατιωτικής τεχνολογίας, ειδικά των όπλων μαζικής καταστροφής. Εκεί συγκεντρώθηκαν αντιπρόσωποι από χώρες του ΝΑΤΟ και του πρόην σοβιετικού μπλοκ για να ιδρύσουν ένα νέο οργανισμό που θα ελέγχει τις πωλήσεις των όπλων και της στρατιωτικής τεχνολογίας. Ο διεθνής οργανισμός θα αντικαταστήσει την Επιτροπή Συντονισμού των ελέγχων εξαγωγής κάθε είδους (CO-

COM), η οποία στην ουσία ήταν μια επιτροπή του ΝΑΤΟ που επέβλεπε και κατεύθυνε τις πωλήσεις όπλων στη διάρκεια του ψυχρού πολέμου. Η COCOM αντικαταστάθηκε πέρσι μ' ένα πολύ χαμηλότερο σύστημα (που ονομάστηκε Σύστημα Ελέγχου Εξαγωγών Wassenaar, μετά από συνομιλίες που έγιναν στην Ολλανδία) κύρια μετά από απαίτηση της Ρωσίας, που ήθελε να διεισδύσει και να γίνει πλήρες μέλος για να κερδίσει πρόσβαση στη δυτική τεχνολογία, μα προπαντός για να "αφοπλίσει" τη Δύση.

Η ίδρυση όμως του νέου οργανισμού απαιτούσε από κάθε κράτος-μέλος τη συμμόρφωσή του με τις διεθνείς συμφωνίες αφοπλισμού και την παροχή πληροφοριών για τις εξαγωγές οπλισμού. Η Ρωσία, ενώ είχε συμφωνήσει πέρσι, τώρα αρνήθηκε να παρέχει οποιαδήποτε τέτοια πληροφορία για τις εξαγωγές συμβατικών όπλων και τεχνολογίας διπλής χρήσης, και «*το μόνο που ήθελε ήταν να δώσει πληροφορίες όταν αρνήθηκε εξαγωγές σ' ένα συγκεκριμένο κράτος*», όπως δήλωσε δυτικός διπλωμάτης (*Herald Tribune*, 5 Απρίλη).

Οι συνομιλίες κατέρρευσαν. Μερικές βδομάδες πιο πριν δείχνοντας τις διαθέσεις της η Ρωσία ανακοίνωσε ότι **θα αυξήσει τις εξαγωγές όπλων σε άλλες χώρες στο ποσό των 7 δισεκατομμυρίων δολαρίων από 3,5 δις το 1995 και 1,5 δις το 1994** (στο ίδιο, 3 Απρίλη). Η παραπάνω δήλωση βάζει τέρμα σ' όλα τα ψέματα των ανά τον κόσμο κνιτών, που διακήρυτταν ότι κατέρρευσε η πολεμική βιομηχανία των Ρώσων και μετατράπηκε σε παραγωγή ειρηνικών προϊόντων.

Οι περισπούδαστοι δυτικοί αναλυτές απέδωσαν την κίνηση της Ρωσίας σαν μια τακτική του Γέλτσιν μπροστά στις προεδρικές εκλογές της 16ης Ιούνη. Το ΔΝΤ απελευθέρωσε μετά 10 δις δολάρια

προς τη Μόσχα σαν ενίσχυση. Μερικές μέρες μετά ο ρωσόφιλος Κλίντον επισκεπτόταν τη Μόσχα σε μια συνάντηση των επτά πιο αναπτυγμένων χωρών της Δύσης για να συζητήσουν για την πυρηνική προστασία και ασφάλεια. Η ιδέα να γίνουν οι συνομιλίες στη Ρωσία ήταν του Γέλτσιν (στο ίδιο, 15 Απρίλη). Ακολούθησε το ταξίδι του Κλίντον στην Ιαπωνία και τη Ν. Κορέα και εκείνο του Γέλτσιν στην Κίνα, που συντονισμένα άνοιξαν το δρόμο για την κυριαρχία του ρωσοκινέζικου άξονα στην Ασία.

Απλά να προσθέσουμε ότι, την ίδια μέρα που κατέρρευσε οι συνομιλίες στη Βιέννη, ο Γέλτσιν υπογράφε συμφωνία για την ένωση της Ρωσίας με τη Λευκορωσία σε αρμονία με το ψήφισμα της ρώσικης Βουλής για την ανασύσταση της πρόην Σοβιετικής Ένωσης.

"Κόκκινη" ορδοδοξία

Από άρθρο της Φλόρα Λιούις στην εφημερίδα *Herald Tribune*, 15 Μάη, διαβάζουμε ότι ο πρόεδρος της ρώσικης Δούμας (Βουλής) Γκενάντι Σελέζνιοφ επισκέφτηκε πρόσφατα τη Σόφια -πρωτεύουσα της Βουλγαρίας- «*για τη δημιουργία μιας συμμαχίας κύρια Ορθόδοξων κρατών, που θα μπορούσε επίσης να συμπεριλαμβάνει τη Ρουμανία, τη Μακεδονία και την Ελλάδα*».

Το πιο σημαντικό στοιχείο σ' αυτή την είδηση είναι ότι ο Σελέζνιοφ ήταν μέχρι τις 18 Μάη ένας από τους πέντε γραμματείς του "κομμουνιστικού" κόμματος της ρώσικης Ομοσπονδίας (ΚΚΡΟ), με ηγέτη το Ζιουγκάνοφ. Τότε, σε κλειστή συνεδρίαση της Ολομέλειας της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΡΟ, απαλλάχτηκε απ' τα καθήκοντά του και εκλέχτηκε στο προεδρείο του σοσιαλφασιστικού κόμματος, ένα αξίωμα με άλλον συμβολικό χαρακτήρα, σύμφωνα με τα ρώσικα ΜΜΕ (*Ελευθεροτυπία*, 22/5). Αυτά, αλλά και τα αντίστοιχα δυτικά, θέλησαν να εξηγήσουν αυτή την εξέλιξη σαν μια πάλη αντίθετων γραμμών που εκφραστές της έχει απ' τη μια το Ζιουγκάνοφ κι απ' την άλλη το Σελέζνιοφ.

Όμως πρόκειται για μια ψεύτικη σύγκρουση που έχει στόχο να κα-

Αλλά και στις 9 Μάη (ημέρα νίκης του αντιφασισμού ενάντια στο Χίτλερ) η κόκκινη σημαία κυμάτιζε δίπλα στη ρώσικη, μετά από διάταγμα που υπόγραψε ο ίδιος ο Γέλτσιν. Σύμφωνα με το ρώσικο πρακτορείο ειδήσεων "Ιντερφάξ", ο Γέλτσιν πιστεύει ότι η κόκκινη σημαία «*έχει γίνει το σύμβολο της πίστης των Ρώσων στη χώρα τους, τη συνέχεια της ρώσικης ιστορίας και την ενότητα των γενεών*» (*Herald Tribune*, 17 Απρίλη).

Ο μεγαλορώσος σοσιαλφασίστας την κατέβασε απ' το Κρεμλίνο στις 26 Δεκέμβριο του '91 μόνο για να την ξανασηκώσει πιο ψηλά.

Αυτή την "κόκκινη" σημαία το παγκόσμιο προλεταριάτο και οι λαοί όλου του κόσμου πρέπει να την κάψουν. Είναι οι μόνοι που μπορούν για να ξαναυψώσουν τη δικιά τους, την αληθινή κόκκινη.

θησυχάσει τη Δύση και την Ευρώπη. Αν, τελικά, ο σοσιαλμπεριαλισμός αποφασίσει να περάσει στην **πιο** ανοιχτή επιθετική τακτική με τους ψευτοκομμουνιστές, σαν κύρια μορφή, θα πρέπει παράλληλα να δουλεύει και τον καθησυχασμό των Δυτικών, ώστε και τα πολιτικά του μέτωπα να ατσαλώνει, να εκσυγχρονίζει το οπλοστάσιό του και να εισπράττει τα δισεκατομμύρια του δυτικού ιμπεριαλισμού. Ταυτόχρονη επίθεση με καθησυχασμό ή, αλλιώς, το παιχνίδι του καλού και κακού ασφαλίτη. Ο Σελέζνιοφ είναι ο καλός και καταθέτει τα εχέγγυά του στη Δύση. Γι' αυτό και ο Κουτσόφ, επικεφαλής της προεκλογικής εκστρατείας του ΚΚΡΟ, δηλώνει ότι δε θα υπάρξει απαλλοτρίωση περιουσιών και «*η ατομική ιδιοκτησία θα γίνει σεβαστή*», ενώ το κράτος θα παρέμβει μόνο για να περιποιηθεί τις κοινωνικές ανισότητες (στο ίδιο).

Μέχρι την τελική στρατιωτική επίθεση η Ρωσία είναι υποχρεωμένη να δουλεύει πάντα τις πολλές τακτικές που υπηρετούν τη μια στρατηγική.

Όμως όταν η πάνοπλη αρκούδα κινείται ο όγκος της δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητος.

